

florile dalbe

Premiul Internațional
PENTRU CALITATE ȘI EXCELENȚĂ

„STEUA CALITĂȚII”
Categorie AUR

PARIS 2008

International Gold Award
STAR FOR LEADERSHIP IN QUALITY

18 decembrie, 2025
Nr. 39-40 (4545-4546)
Prețul 20 lei
Fondat: martie 1941
Serie nouă: 1990

ISSN 1857-3851

www.floriledalbe.md

săptămânal educativ-cognitiv și literar-artistic pentru copii și adolescenți

Fondator: Ministerul Culturii al Republicii Moldova

MAXIMA SĂPTĂMÂNII

Nu îți face niciodată griji despre mărimea bradului de Crăciun. În ochii copiilor este întotdeauna înalt de 100 de metri.

Larry Wild (1928-2023), actor umorist și editor american

Acord liric

Grigore VIERU

BRADUL

Drag ni-i bradul ca un neam,
Noi cântăm, el dă din ram.
Bradul este bucuros,
Că-i cântăm:

„O, brad frumos!”

– Unde-ți place, măi brăduț?
Între noi sau în codruț?
– Cum să-ți spun,
măi pui drăguț?
Între voi și în codruț!

• „O, brad frumos!”

Fotografie-simbol

ORIZONT COGNITIV: De ce? De când? De unde?

DE CE împodobim anume bradul?

Bine te-am găsit, dragă ORIZONT COGNITIV!

Toată lumea începe a se gândi deja că ar trebui să facă rost de un brad, fie el natural, fie artificial. Nu are importanță: mai micuț sau mai mare, brad să fie! Ca să-l împodobească în piețele orașelor sau în casele lor la sărbătorile de iarnă. Iar eu mă întreb: „DE CE împodobim anume bradul?”. Rog să-mi răspundeți, deoarece ca mine sunt mai mulți.

Emma MACOVEI, elevă în clasa a VI-a
s. Fundul Galbenei, r-nul Hâncești

Există în fiecare iarnă un moment în care lumea pare să-și oprească răsuflarea. Fulgi mici, ca niște șoaapte căzute din cer, se aștern peste sate și orașe, învelind acoperișurile cu o plapumă blândă. Atunci, în mijlocul acestei liniști argintate, apare bradul – veșnicul purtător de verde, talismanul curat al copilăriei, stindardul bucuriei care nu îmbătrânește niciodată. Și tu, la fel ca Emma Macovei, ai putea să te întrebi: „De ce anume bradul?”

Și începi să dibui un șir de răspunsuri. Poate pentru că bradul e singurul care nu se teme de iarnă. În timp ce toți ceilalți copaci își lasă frunzele ca pe niște podoabe risipite, el le păstrează verzi, aidoma unor promisiuni că lumina verdei nu moare niciodată.

Îl aducem în casă ca pe un oaspete din pădurea veșniciei, un martor tăcut că și atunci când ni se pare că e frig și întuneric, înăuntrul lumii pulsează încă viața.

Îl împodobim, fiindcă sufletul omului simte nevoia să transforme iarna în sărbătoare. Atârnăm globuri nu doar ca pe niște jucării colorate, ci ca pe niște mici stele coborâte din cer – semnul că Dumnezeu, odată cu nașterea pruncului Iisus Hristos, a aprins în lume o lumină a speranței ce nu se stinge.

Fiecare beteală e o rază răsucită de speranță, fiecare lumină – o bătaie de inimă, fiecare ornament – un gând bun rostit fără cuvinte.

Împodobim bradul pentru a ne aminti că, în mijlocul iernii, căldura începe din noi.

Că există un timp al bucuriei simple: de a sta împreună, de a cânta, de a privi cum se reflectă lumina în ochii celor dragi. El, bradul, devine, pentru mai multe zile de sărbătoare, un adevărat altar al copilăriei noastre, al credinței, al păcii pe care o căutăm mereu și mereu.

În cele din urmă, împodobim bradul,

fiindcă vrem să învingem tăcerea iernii prin frumusețe. Să punem culoare peste zăpadă, cântec peste frig, zâmbet peste uitare. Și pentru că, de fiecare dată când privim bradul aprins, ni se pare că vedem în el nu un copac, ci un miracol.

Bradul este Crăciunul însuși, Anul Nou bătând la ușă – verde, vertical, luminos – un fel de poezie care crește din pământ spre cer. Iar jucăriile sclipitoare și luminițele jucăușe de pe ramurile verzi sunt felinare ale sufletului, licărind ca niște rugăciuni.

Împodobim anume bradul, pentru că libertatea noastră interioară are nevoie de un simbol. Pentru că, în susurul acelor de brad, se aud încă urmele colindelor vechi, iar în vârful bradului, sub steaua de carton sau de sticlă colorată, scânteiază amintirea stelei care i-a călăuzit pe magi la nașterea lui Hristos.

Da, fie mare, fie mic, fie de munte sau făcut din hârtie, bradul aduce aceeași vibrație: speranță, bucurie, familie, copilărie. El este semnul că, în miez de iarnă, viața nu pleacă nicăieri. Că trăinicia, iubirea și prietenia rămân. Că putem schimba lumea – sau măcar sufletul nostru – cu un brad împodobit și câțiva fulgi de nea.

Și pentru că nu există un talisman mai frumos decât acesta: un pom veșnic verde, învăluit în lumină, în preajma căruia cântă liniștea, iar copiii își ascultă visurile.

Cu tradiționala urare, caldă și neîntinată: Sărbători fericite!

Al vostru confident, Ion ANTON

ABONAREA – 2026

STIMAȚI PĂRINȚI
ȘI DIRIGINȚI DE CLASĂ,
a început abonarea
la „Florile Dalbe”
pentru anul 2026

Vă îndemnăm să participați
activ la campania

„O clasă de elevi, un diriginte, un
abonament la „Florile Dalbe”!

Părinții pun mână de la mână și
adună 500 de lei pentru perfectarea
unui abonament anual destinat
dirigintei și întregii clase de elevi.

Susținem în continuare abonarea bibliotecilor școlare și publice, cât și abonarea individuală a copiilor și adolescenților la revista destinată lor.

Abonarea poate fi efectuată la orice oficiu „Poșta Moldovei”. Elevii din Chișinău pot fi abonați direct la redacție.

Relații la tel.: 022-23-37-78;
022-23-43-28

PREȚUL ABONAMENTULUI:

1 lună – 50 lei
3 luni – 150 lei
6 luni – 300 lei
12 luni – 500 lei

Următorul număr va apărea pe 1 ianuarie 2026

SCRITORUL LA EL ACASĂ

O ÎNTÂLNIRE DE EXCEPȚIE

Cu pâine și sare, îmbrăcați în straie naționale, ne-au întâmpinat elevii de la Gimnaziul Tătărești, Strășeni, pregătiți să ofere oaspeților o sărbătoare memorabilă. Gestul lor, plin de ospitalitate tradițională, a deschis o manifestare culturală deosebită, organizată cu ocazia întâlnirii cu binecunoscutul scriitor și redactor-șef al săptămânalului „Florile Dalbe”, domnul Ion ANTON.

Evenimentul mult așteptat a reunit elevi, profesori, invitați speciali și iubitori ai literaturii într-o atmosferă caldă, familială, în care vibrația interioară și bucuria profundă s-au împletit firesc. Sala de festivități, frumos decorată, era arhiplină. Zeci de priviri curioase și entuziasmate se îndreptau spre scenă. În deschidere, dna Victoria MAROLA, directoarea instituției, a rostit un mesaj de mulțumire și apreciere.

Printre invitații distinși s-au numărat dna Tamara COSTIN, șefa interimară a Direcției Generale Educație Strășeni, și dna Valentina MORARU, specialist principal.

Activitatea a fost coordonată cu multă dăruire de dna Victoria GHIAUR, profesoară de limba și literatura română, care, împreună cu elevii săi, începând de la cei mai mici până la cei mai măricei, au dat dovadă de dragoste față de carte, pregătind o prezentare de excepție dedicată scriitorului Ion Anton. Publicul a aflat pagini importante

din suflet declamând cele mai frumoase fragmente din romanul „Viața ca amintire” de Ion Anton.

Un moment deosebit, încărcat de nostalgie și tandrețe, a fost reîntâlnirea scriitorului cu sora sa, doamna Tamara, prezentă și ea la eveniment. Cei doi au depănat amintiri din copilărie. Această scenă neașteptată a adăugat întâlnirii o notă profund nostalgică, emoționând atât publicul, cât și invitații.

Nu au lipsit nici întrebările adresate scriitorului, de această dată venite din partea dnei directoare Victoria Marola, a profesoarelor: dna Mariana Strugari, profesoară de matematică, dna Victoria Ghiaur, profesoară de limba română, și a dnei Nadejda Voloc, bibliotecară, – toate dornice să afle detalii despre procesul de creație și despre experiențele literare ale scriitorului.

Într-o notă artistică aparte, elevele Ana Calancea-Eunice (clasa a IX-a) și Ariana Melnic (clasa a VIII-a) au realizat câteva desene inspirate de poeziile

• Dna Mariana Dimcenco, președinta Consiliului Raional Strășeni, l-a invitat pe oaspete la un portret colectiv.

OMAGIERE

la final de PROIECT

Activitatea de la sfârșit de an a Bibliotecii Publice Raionale „M. Sadoveanu” din Strășeni s-a încununat cu un eveniment marcant. Aici a avut loc ultimul popas al campaniei de lectură „Scriitorul la el acasă”, dedicată poetului, prozatorului și publicistului Ion ANTON, care în acest an a împlinit onorabila vârstă de 75 de ani.

Proiectul inițiat de Biblioteca Publică „M. Sadoveanu” a fost realizat cu efortul generos al dnei Nadejda PĂDURE, directorul instituției. De aici, acum un an, a pornit autorul să-și colinde cititorii din satele copilăriei și tinereții lui. Și nu a mers cu mâna goală, ci le-a adus Cartea. Prin romanele sale („Foka”, „Viața ca amintire”, „Alina”, „Ieșirea din uitare”, „Marele Nanu sau Stejarul genealogic Dicescu”, romanul-jurnal „Uitasem să vă spun...”) elevii

vicepreședinte al Consiliului, **Mihaela CUCEREANU**, șefa Secției raionale Cultură, Turism, Tineret și Sport. **Victoria DONICĂ**, directorul Școlii de Arte „E. Doga” din Strășeni, a venit la manifestare cu un grup de copii talentați (violoniști, acordeoniști saxofoniști și clarinetiști), pregătiți să încante spectatorii cu un program de muzică clasică și contemporană. În cadrul acestui eveniment, scriitorul a avut marea surpriză de a se reîntâlni cu

• În dialog cu cititorii

din biografia distinsului omagiat, momente de referință din carieră, succese literare și merite recunoscute în spațiul cultural.

Programul artistic a completat în mod minunat evenimentul. Elevii au recitat poezii cu emoție și intonația potrivită, iar corul de fete al gimnaziului, dirijat excelent de dna Oxana LUNGU, profesoară de educație muzicală, a interpretat cântece alese cu grijă.

A urmat intervenția dnei Valentina Moraru, care a împărtășit bucuria întâlnirii: „De câte ori vin în vizită în acest gimnaziu, emoțiile mă copleșesc mereu, deoarece aici cuvântul e la el acasă. Și această lecție care a atins sufletul fiecăruia dintre noi se datorează cadrelor didactice care, zi de zi, știu a pune slova în capul mesei. Vă spun un mare „Mulțumesc” pentru dăruire și promovarea valorilor tradiționale!”

Elevii din clasa a VII-a, Alex Bobea, Cosmin Strugari și Cezar Corpăcean, la fel și Chiril Diđencu, dintr-a VI-a, au strălucit prin minunata lor prezentare, cu voci puternice, o intonație aparte,

distinsului invitat, oferind întâlnirii o dimensiune vizuală sensibilă și rafinată.

Domnul Ion Anton a adresat elevilor cuvinte de încurajare, îndemnându-i să citească, să descopere lumea cărților și să își urmeze pasiunile. A felicitat colectivul didactic pentru implicarea și devotamentul lor, exprimându-și recunoștința pentru primirea caldă și pentru programul artistic pregătit cu dragoste și talent pe baza creației sale literare și publicistice: „Am venit la gimnaziu nu ca un oaspete, ci ca un om care se înrudește cu acest sat. La Tătărești, în fiecare primăvară, înfloarește o ramură a arborelui meu genealogic, pentru că aici au trăit a doua mea mamă, Eudochia, și verii mei, copiii mătușii Eugenia, sora tatălui meu, căsătorită aici, la care veneam des când eram copil...”

La finalul zilei, dascălii și elevii au procurat cărți cu autograful scriitorului, păstrând astfel o amintire personală de la întâlnire. Și biblioteca școlii și cea publică au primit în dar o donație de reviste și cărți de valoare ale autorului.

Text și foto: Renata CUPCEA

• Un grup de elevi de la Gimnaziul „Mihai Viteazul” au recitat poezii din creația scriitorului

și profesorii de la gimnaziile și liceele din mun. Strășeni, Roșcani, Rădeni, Recea, Gălești, Voinova, Tătărești etc. au aflat despre soarta dramatică a locuitorilor raionului Strășeni în timpurile de restriște, au cunoscut nume de personalități care și-au pus viața pe altarul prosperării acestui neam. „Viața ca amintire” și „Alina”

elevii și profesoara de limba română de la Gimnaziul din Tătărești, dna **Victoria GHIAUR**, care au ținut mult să-l felicite cu prilejul decernării Premiului Național Domniei sale. **David TĂBĂCARU**, în vârstă de 11 ani, elev la Școala de Arte, a impresionat auditoriul cu discursul înflăcărat al domnitorului Vlad Țepeș.

• Dl Ion Anton printre tinerii violoniști

au servit drept lecții valoroase tinerilor aflați la început de cale. Îndrăgostiții de poezie au răsfoit, curioși, culegerile de versuri „Vamă pentru speranță”, „Viitorul ca moștenire”, „Rondelurile călătorului”, „Anotimpurile clipei” etc., iar cei mici au învățat pe de rost poeziile din „Vesel în drumar pentru vestiar”, „Cercei de cireșe”, „Jocul de-a cuvintele”...

La ultima întâlnire din acest an a scriitorului cu cititorii din raionul Strășeni, sala bibliotecii „M. Sadoveanu” a fost plină-ochi de bibliotecari și profesori. Anume lor le aparține meritul de promotori ai cărții și ai creației scriitorului Ion Anton.

La festivitate au fost prezente dna **Mariana DÎMCENCO**, președintă a Consiliului Raional Strășeni, dna **Natalia SULA**,

La finalul manifestării, dna **Mariana DÎMCENCO** a făcut un anunț care a emoționat întreaga sală: Consiliul Raional Strășeni i-a conferit dlui Ion Anton titlul de Cetățean de Onoare al Raionului. În aplauzele celor prezenți, ea i-a înmănat scriitorului omagiat insigna și i-a pus pe umăr panglica tricoloră, urându-i multă sănătate, inspirație nesecată și succese mari pe tărâmul creației.

Cred că această sărbătoare nu a fost ultima – nici pentru scriitorul Ion Anton, nici pentru cititori. Pentru că întâlnirea cu cartea nu se termină odată cu ultima filă întoarsă, iar pasiunea pentru lectură, mai ales pentru o carte bună, este incurabilă.

Text și foto: Lica MOVILĂ

• Scriitorul Ion Anton cu echipa care a prezentat programul literar-artistic

ÎNTÂLNIRI DE SUFLET

BRÂNCUȘI sau cum a învățat
țestoasa să zboare

Într-o după-amiază cu lumină blândă, sala de festivități a Liceului Teoretic „Alexandru cel Bun” din Sângera s-a transformat într-un univers al artei și al sensibilității. Sub genericul „Lecturiada - etapa locală”, elevii din clasele a IX-a și a X-a au descoperit o nouă dimensiune a lecturii, ghidați de profesoarele Adelina Grușevschi și Oxana Scripluc.

Mese decorate cu flori de toamnă, prăjituri de casă și lumini calde au compus decorul unei veritabile Cafele literare, unde literatura a fost gustată ca o poveste și trăită ca o emoție. Punctul de inspirație a fost romanul „Brâncuși sau cum a învățat țestoasa să zboare”, semnat de scriitoarea Moni Stănilă, o voce distinctă a literaturii române contemporane.

Prezența Monicăi Stănilă a adus evenimentului o notă de profunzime. Într-o atmosferă destinsă, autoarea le-a vorbit tinerilor despre drumul creației, despre libertatea de a visa și despre curajul de a rămâne sincer într-o lume care adesea impune măști. „Lectura e libertate, iar cuvântul e zbor”, a spus Moni Stănilă, cu acel ton care poartă convingerea artistului ce trăiește prin cuvânt. Răspunsurile la întrebările elevilor au fost pline de reflecții și umor fin, atingând teme precum credința, simplitatea, demnitatea și arta ca formă de adevăr.

A doua parte a cafenelei literare a fost dedicată expresiei vizuale. În cadrul atelierului „Vernisaj de metafore”, elevii au transpus motivele din roman în desene, colaje

• Secvență de la manifestare.

și picturi inspirate din universul brâncușian. Pereții s-au umplut de culoare și simboluri – aripi, forme geometrice, siluete care sugerează zborul –, toate însoțite de citate din carte. Tinerii artiști au demonstrat că lectura poate fi o poartă către alte arte, iar creativitatea se hrănește din sensurile profunde ale cuvintelor.

Evenimentul s-a încheiat într-o vibrație de joc și entuziasm, prin Tombola întrebărilor – o activitate interactivă în care fiecare participant a adresat întrebări inspirate din carte. Autoarea a oferit autografe și mesaje personalizate, transformând momentul într-o ce-

lebrare a dialogului autentic dintre autor și cititor.

Cafeneaua literară de la L.T. „Alexandru cel Bun” a demonstrat că școala nu este doar spațiul cunoașterii, ci și al emoției, al reflecției și al comunicării. Sloganul cafenelei – „Citește, visează, zboară! Cartea e aripa care te ridică mai sus decât vântul” – a devenit manifestul tinerilor care cred că literatura nu e doar o disciplină, ci și o formă de libertate.

Adelina GRUȘEVSCHII
profesoară de limba
și literatura română
la L.T. „Alexandru cel Bun”
or. Sângera,
mun. Chișinău

UN DIALOG INSPIRAT

O adevărată sărbătoare a cuvântului scris și vorbit a fost organizată la Instituția Publică Liceul Teoretic „Nicolae Iorga” din Chișinău. Este vorba despre întâlnirea cu scriitorul Sergiu Afanasie, autorul cărții „Poarta dintre lumi”, carte inclusă în Programul de Lectură „Chișinău citește”, ediția a XXII-a, program centrat pe lectura comunitară urbană și promovarea lucrărilor de înaltă ținută artistică.

Participantii, elevii din clasa a IV-a „C” (învățătoare Ludmila Gonțearu) și elevii din clasa a III-a „B” (învățătoare Ludmila Coșcodan), au fost ghidați cu mult drag de colaboratoarea instituției, Eugenia Stamat, o bibliotecară de vocație, care știe cum să formeze un cititor bun.

Biblioteca Liceului, locul desfășurării evenimentului a fost transformată într-o adevărată galerie de artă, datorită desenelor realizate de elevi, inspirate din cartea „Poarta dintre lumi”.

Întâlnirea a fost interactivă și dinamică. Elevii ambelor clase au fost de laudă. Impresiile despre carte le-au avut notate în „caiete de lectură”, lucru din ce în ce mai puțin întâlnit în zilele noastre în rândul copiilor.

Pe lângă faptul că au recitat poezii din creația lui Sergiu Afanasie, elevii au pregătit un

lapbook biografic despre activitatea și creația scriitorului. Sergiu Afanasie le-a vorbit despre experiența sa literară, inspirația ce stă la baza scrierii fiecărei cărți, au discutat despre valorile umane, a răspuns la întrebări.

Domnul Afanasie a menționat că se simte norocos și fericit că vede peste tot, unde merge la întâlniri, copii curioși și ingenioși și că este recunoscător bibliotecarilor și învățătorilor care îi ghidează, dar și părinților deopotrivă.

Acestea fiind spuse, copiii au înconjurat autorul pentru a primi cărțile cu autografe, ca amintire a întâlnirii frumoase și pentru a face poze memorabile.

Natalia CORGHENCEA,
șef serviciu CAIME

• Scriitorul Sergiu Afanasie în dialog cu cititorii

Lumina spiritului

De aproape două mii
de ani ni se predică
să ne iubim, iar
noi ne sfâșiem.

Mihai Eminescu

MAXIME ȘI CUGETĂRI
de Mihai Eminescu

- Adevărul e stăpânul nostru, nu noi stăpânim adevărul.
- A exista înseamnă a suferi.
- Înțelepciunea populară este mai prețioasă decât aurul.
- Antitezele sunt viața.
- Egalitatea nu există decât în matematică.
- Adevărul este crud, dar numai el folosește.
- A aștepta să culegi altceva dintr-un pământ decât ceea ce a fost semănat în el ar fi copilărie.
- Ceea ce pentru noi este un adevăr absolut, e numai rezultatul (poate relativ) de cultură a vremilor trecute.
- Oamenii se împart în două categorii: unii caută toată viața și nu găsesc, alții găsesc și nu sunt mulțumiți.
- A nu iubi nu e nimica, a nu putea iubi e grozav.
- Totul ia timp... și timpul ia tot.
- Menirea vieții tale e să te cauți pe tine însuși.
- Dumnezeu nu e în cer, nu-i pe pământ; Dumnezeu e în inima noastră.

Leo BUTNARU

LEO-
LOGISME

- Un adevărat admirator al frumuseții ideale nu se uită în oglindă.
- Modestia înfrumusețează doamna. Însă nu atât de eficient precum fardul. Dar mai ales bijuteriile.
- Frumusețea care orbește tânărul îmbunătățește vederea bătrânului.
- Iar dacă frumusețea nu va reuși să salveze lumea, se va apela la ultima șansă: simțul umorului... Dar se pare că umorul nu poate apărea fără frumusețe. Chiar e una din componentele ei.
- Frumusețe trufașă nu se transformă-n dragoste; nu naște dragoste.
- Frumusețea și scopul suprem nu se văd cu ochiul liber, sunt prea înalte.
- Modestia nu este chiar cea mai ieftină podoabă ce înfrumusețează femeia.
- Optimismul – înfrumusețarea realității, pesimismul – urâtirea acesteia, media – realitatea propriu-zisă.
- Frumusețea este promisiunea propriei sale dăinuiri. Iar promisiunea și dăinuirea sunt stări variabile. Mai mult sau mai puțin.

INELUȘ

Nr. 20 (2231)

ÎNVÂRTECUȘ

Coordonator de pagină: Lica MOVILĂ

UN SALUT NE FACE ZIUA MAI FRUMOASĂ

Prima vizită a picilor mei din clasa I-i „D” la biblioteca „Mihai Eminescu” a fost o călătorie de neuitat pe tărâmul poveștilor, al cunoașterii și al comunicării. Prilejul a fost unul deosebit: Ziua Internațională a Salutului. Un gest simplu, dar important, prin care oamenii își deschid inimile unii către alții, mai ales în era actuală a tehnologiilor digitale. Activitatea a început cu o conversație: De ce salutăm? Ce înseamnă un „Bună ziua!” spus cu sinceritate? Copiii au descoperit că salutul este un act de respect, un semn de prietenie și o punte spre înțelegere.

Filmulețul vizionat și jocul interactiv prin care elevii au salutată în diverse limbi:

„Hello!”, „Bonjour!”, „Hola!” sau „Ciao!” au fost cele mai fericite momente. Picii au improvizat scene inspirate din viața de zi cu zi: la școală, pe stradă, în parc, în vizită sau chiar acolo, în bibliotecă. Zâmbetele și replicile jucăușe i-au convins câtă bucurie poate aduce un gest de politețe. Iar cântecele tematice au transformat salutul într-o adevărată melodie a prieteniei. La final, micii cititori au lecturat împreună textul „Salut! La revedere!” de I. Ch. Macoveiciuc.

Viorica ȚURCANU, învățătoare la Liceul Teoretic „M. Eminescu” or. Făleşti

Tincuța HORONCEANU BERNEVIC

COLINDUL COPIILOR

În Ajun, pe înserat,
Au plecat la colindat,
Înotând printre nămeți
Cam cât gardul, trei băieți.

O, ce veste minunată!
Prin zăpada spulberată
Un colind se urcă-n cer
Ca și visul efemer.

Licărind la ceas de seară,
O lumină lin coboară
Și-alunecă prin troiene,
Pe furiș, ca somnu-n gene.

Trei băieți, fără să știe,
Duc în lume bucurie,
Căci în vocea lor cuminte
Glasuri stau de îngeri, sfinte!

• „Minunea din peșteră”. Desen de Irina PANAITOV, elevă în clasa a III-a, Liceul Teoretic „M. de Cervantes”, mun. Chișinău

FELICITĂRI, ISTETILOR!

Învârtecușii care au paricipat activ la concusul nostru și au trimis răspunsuri corecte la jocurile publicate (inclusiv din numerele 31-36) sunt premiați cu un abonament la săptămânalul „Florile Dalbe” pentru primele 6 luni ale anului 2026.

Iată cine sunt norocoșii: Dumitru PEREVOZNIC (Chișinău). Maria ANDRONIC (s. Răciula, r-nul Călărași), Vanessa BOTNARU (s. Frumoasa, r-nul Călărași). Felicitări, dragi copii. Vă urăm tuturor un An Nou fericit și o vacanță minunată!

VISUL

BRĂDUȚULUI

Brăduțul din pădure se plictisea. Visa la un viitor vesel și fericit.

- Vreau să plec de aici, să descopăr lumea de dincolo de codru! exclama el.

Veni iarna și pădurea se acoperi cu zăpadă. Într-o dimineață geroasă, brăduțul văzu că brazii mai mari din jurul lui au început să fie tăiați. Unul dintre muncitori a spus:

- Cei mai frumoși brazi vor fi duși în casele oamenilor și vor fi decorați de Crăciun.

Brăduțul voia și el să fie decorat. Într-o zi, visul lui s-a împlinit. În ajunul Crăciunului, a fost tăiat și dus într-o căsuță din pădure. Acolo era cald și mirosea a prăjituri. Familia a început să împodobească bradul. Pomul din pădure era acum plin de bomboane, jucării și luminițe multicolore. Copiii se jucau și dansau în jurul lui. În sfârșit, brăduțul s-a

simțit fericit, așa cum și-a dorit de multă vreme.

După o săptămână de veselie, cântece și joacă brăduțul a început să se ofilească. Crenguțele i se lăsau în jos, iar cetina se îngălbenea și cădea. Puterile îl părăseau.

- Cred că am să fiu aruncat, nu mai trebuieșc nimă-nui, suspina brăduțul.

Însă nu a fost așa. Văzând cât de mult suferă bietul brăduț, tatăl copiilor săpă o groapă lângă casă și plantă în ea copacul. Au fost de ajuns doar câteva zile pentru ca brăduțul să prindă viață. Crenguțele i-au crescut, devenind mai verzi și mai puternice ca niciodată. Cu fiecă an, brăduțul creștea, transformându-se într-un arbore falnic și frumos. În ajun de Crăciun, copiii și părinții se adunau în jurul lui și îl împodobeau cu cele mai frumoase jucării. Acum bradul era cu adevărat fericit.

INELUȘ

Fă-o cu mâna ta!

Aducem SĂRBĂTOAREA în casă

După globulețele sclipitoare, cele mai frumoase jucării pentru Pomul de Crăciun sunt cele personalizate. Le poți confecționa și tu din obiecte de care nu mai ai nevoie. Beculețe expirate, bețișoare de la înghețată, resturi de hârtie colorată sau staniol, nuci, biluțe, conuri de brad – toate ambalate cu multă fantezie, transformate în personaje hazlii – vor împodobi perfect brăduțul tău.

GLUME

- Mămico, tata nu merge astăzi cu mine la cinema și nu are voie să vizioneze săptămâna asta emisiunile la televizor .

- De ce?

- L-am pedepsit pentru compunerea lui cu care am luat nota patru.

În autobuz intră un băiat cu un rucsac enorm în spate. Taxatorul îi cere taxă și pentru bagaj.

- De ce? se miră băiatul. Eu duc bagajul, nu autobuzul.

COLINDE, COLINDE, E VREMEA COLINDELOR..

O, ce veste minunată

O, ce veste minunată
În Betleem ni s-arată,
Astăzi s-a născut
Cel fără-de-nceput,
Cum au spus prorocii.
Că la Bethleem Maria,
Săvârșind călătoria,
Într-un mic sălaș
Lâng-acel oraș,
A născut pe Mesia.

Pe fiul în al său nume,
Tatăl l-a trimis în lume
Să se nască
Și să crească,
Să ne mântuiască.

* Ultimele trei versuri ale fiecărei
strofe se cântă de două ori

Domn, Domn
să-nălțăm!

Am plecat să colindăm,
Domn, Domn, să-nălțăm!
Când boierii nu-s acasă,
Domn, Domn, să-nălțăm!
C-au plecat la vânătoare,
Domn, Domn, să-nălțăm!
Să vâneze căprioare,
Domn, Domn, să-nălțăm!
Căprioare n-au vânat
Domn, Domn, să-nălțăm!
Ci-au vânat un iepuraș
Domn, Domn, să-nălțăm!
Să facă din pielea lui
Domn, Domn, să-nălțăm!
Veșmânt frumos Domnului,
Domn, Domn să-nălțăm!

• „Cu Steaua” Desen de Igor GĂINARU, or. Leova

Sus, la poarta raiului

Sus, la poarta raiului,
Poarta raiului,
Paște turma Tatălui,
Turma Tatălui,

Refren:

Linu-i lin și iarăși lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iarăși lin.

Dar la turmă cine stă,
Cine, cine stă?
Stă chiar Maica Precistă,
Maica Precistă.

Lângă ea un legănel,
Da, un legănel,
Cu un copilăș în el,
Copilaș în el.

Copilașul când plângea,
Puiul când plângea,
Maica Sfântă-l legăna,
Maica-l legăna.

Copilașul când dormea,
Puiul când dormea,
Maica Sfântă lin cânta,
Maica lin cânta.

* Refrenul se cântă după fiecare strofă.

Ia sculați, boieri,
sculați

Ia sculați, boieri, sculați,
Florile dalbe, } refren
Priveghind vă bucurați,
De măturați curțile
Și-aprindeți făcliile.
Că vă vin colindători
Noaptea pe la cântători
Și nu v-aduc nici un rău,
Ci v-aduc pe Dumnezeu.
Mititel și-nfășătel,
Curge mirul de pe el.
Fașă dalbă de mătasă,
Dumnezeu în astă casă.

* Refrenul se cântă după fiecare vers

Iată vin colindători

Iată vin colindători
Zorile-s dalbe,
Noaptea pe la cântători.
Și ei vin mereu, mereu,
Zorile-s dalbe,
Și v-aduc pe Dumnezeu.
Dumnezeu adevărat,
Zorile-s dalbe,
Soare-n raze luminat.
Să trăiți, să înfloriți,
Zorile-s dalbe,
Întru mulți ani fericiți!

Maică preacurată

O, prealăudată,
Maică preacurată,
Flori și bucurie
Îți aducem ție,
Maică preacurată.

Refren

Tu, Maică, pe Sfântul,
Dumnezeu cuvântul,
L-ai născut în lume
Mai presus de nume.

Flori și bucurie
Îți aducem ție,
A noastră Stăpână,
Izvor și lumină.

Cu mila ne-adapă,
De rele ne scapă.
O, prealăudată,
Maică preacurată.

Flori și bucurie
Îți aducem ție,
În veci fii mărită,
Maică fericită.

* Refrenul se cântă după fiecare catren.

• „Cu colinda...” Desen de Daniela ZALUJNÎI, Chișinău

Sus, țărani,
nu mai dormiți

Sus, țărani, nu mai dormiți,
Domnului, Doamne
Vremea e să vă gătiți,
Casa să v-o măturați,
Masa să v-o încărcăți,
Nu dormeam de altă seară
Și ședeam la privegheală
Din sara Ajunului,
Până-ntr-a Crăciunului
Vin feciori să colindeze,
Viață lungă să ureze
Tuturor ce sunt în casă
Și se-nveselesc la masă.
Domnul să le dea de toate,
De acum și pân-la moarte;
De acum și la mulți ani,
Ca să piară-ai lor dușmani.
La anu și la mulți ani!

Asta-i seara
de Crăciun

Asta-i seara de Crăciun,
Moșul bun de-acu-i pe drum,
Iar noi, cei mai mititei,
L-așteptăm cu crăciunei.

Refren-1:

- Elei, soră, elei, frate,
Moș Crăciun la poartă bate!

Căsuțele-s măturate,
Perdeluțele spălate,
Și colacii rumeori
Așteaptă colindători.

Refren-1:

- Bună seara, bună seara,
Să-nfloriți ca primăvara,
Anu-ntreg nu v-am văzut,
Vai, ce dor mi s-a făcut!

Refren-2:

- Elei, frate, elei, soră,
Stăm cu Moș Crăciun de vorbă!

• „La săniuș”- Desen de Alexandrina PULBERE, or. Sângera

Aniversări Lorina BĂLTEANU – 65

Poeta **Lorina BĂLTEANU** s-a născut la 21 decembrie, 1960, în satul Pecisteia, Rezina. Absolventă a Institutului de Literatură „M. Gorki” din Moscova, 1982. A lucrat metodistă la Clubul Uniunii Scriitorilor din republică, apoi redactor la revistele „Orizontul” și „Sud-Est cultural”. În anii 1992-1997 a fost președinte al Fundației Soros, Moldova.

Debut literar: „Dintre sute de catarge”, 1980. Ulterior semnează cărțile: **Obstacolul sticlei**, 1984, **Cioburi**, 1990, **Poeme de sticlă**, 1997, și romanul **Legată cu funia de pământ**, 2023. Despre opera sa au scris: M. Cimpoi, A. Busuioc, Th. Codreanu, E. Lungu, A. D. Rachieru, A. Țurcanu, Em. Galaicu Păun, Gh. Mazilu, N. Popa, S. Caloian ș.a.

SANIA FERMECATĂ

... Cu sania asta tata m-a adus de la maternitate. Tot cu sania asta a adus acasă televizorul, pentru care-a plătit toți banii din casă și mama, supărată, nu a vorbit cu el o săptămână. În schimb, s-au bucurat vecinii noștri că au televizor în mahala. În fiecare seară, vin la noi să vadă buletinul de știri și mama vrea să-și ia lumea în cap și să plece de-acasă. Dacă-ar pleca, m-aș duce și eu cu dânsa.

Cu sania asta au umblat la săniuș frații mei mai mari. E așa de grea, că trebuie împinsă și la deal, și la vale. Ca să ajung în vârful dealului, am învățat să mă prind cu cârligul de căruțele care urcă încet, trase de cai. Cu riscul să mă plesnescă peste degetele înghețate căruțașul cu puha*. Și tot chinul acesta – ca să simt cum îmi bate vântul în față. Pentru mine, să te dai cu sania înseamnă fericirea celor câteva clipe de alunecare în jos, când te simți dezlegat și liber. Ca și măruș, când cade din pom.

Când a trecut tractorul la vale, eu m-am ferit din calea lui. Sania, însă, a rămas ca o proastă pe loc, iar tractorul a agățat-o de carâmb cu fierăria din spate. A târât-o după el, cum târâi o vacă la muls. M-am speriat că, dacă vin acasă fără sanie, o să-l supăr rău pe tata, de aceea n-am lăsat fu-

* Puhă – (reg.) biciușcă.

Desene de Cristina COVRIG

nia din mână. Tractorul m-a târât cu tot cu sanie și pe mine. A mers până-n vale, a trecut podețul peste pâraul de la capătul satului și a luat-o pufăind spre câmpie. Am țipat să oprească, dar nu mă auzeam nici eu cum strig. De la frig, cuvintele mi s-au făcut calupuri de gheață, iar aerul din plămâni – preș de așternut pe jos.

După ce a coborât de pe șosea și a luat-o prin câmpie, namila de tractor s-a împotmolit și a scăpat sania din gheare. Cu ea – și pe mine. S-a dus mai departe și nici măcar nu s-a uitat înapoi.

Era prima dată când am mers atât de departe de casă. Atât de departe, că am crezut că nu mă mai întorc niciodată la mama și tata. Nu am simțit nicio părere de rău. În jur era atâta liniște albă, de parcă nu mă născusem încă. De parcă eram o bucată de aluat și mama cernea peste mine făină prin sită. De la albul de sub pleoape mi s-a făcut somn. Când am deschis ochii, l-am văzut pe tata, care trăgea sania cu mine după el și am crezut că mă duce înapoi la maternitate...

(Fragment din romanul
Legată cu funia de pământ)

Referințe

Romanul „Legată cu funia de pământ” emoționează și datorită sincerității cu care se produce relatarea. Ceea ce impresionează cu adevărat, însă, este scriitura, autoarea rămânând și aici, în primul rând, poetă.

Lucia ȚURCANU

Cartea e un „bildungsroman”, aventurile copilăriei fiind pietre la temelia unui destin. Nu doar istorii mai mult sau mai puțin adevărate, ci povești cu talc, pagini ale unei mitologii personale, suprapuse pe mitologiile universale.

Mircea V. CIOBANU

Ca și în poezie, ea lucrează cu detaliile, cu emoția și cuvintele ca un bijutier, creează microstructuri ale (i)realității imediate ce licăresc continuu – și au darul de a emite lumina unei profunde, tulburătoare înțelegeri.

Simona POPESCU

Cu drag despre scriitori

Funia de lumină care leagă pământul de cuvânt

Am cunoscut-o pe Lorina Bălțeanu într-o vreme când și eu, și ea ne aflam în plină căutare de drum, între Moscova anilor '78 – '79 și destinul abia întrezărit al creației noastre literare. Eu, ca tânăr secretar general de redacție, fusesem trimis de săptămânalul republican *Literatura și Arta* la un stagiu de practică la celebra pe atunci revistă unională *Literatura Gazeta*, iar camera mea din așa-zisa „Casă a scriitorilor oaspeți” – un spațiu de la parterul căminului Institutului de Literatură „M. Gorki” – s-a dovedit a fi mai mult decât un loc de cazare: a devenit răscrucea unei întâlniri care avea să-mi rămână în suflet.

În acel cămin, cu miros de hârtie și pași repezi de studenți, locuia pe atunci și studenta Lorina Bălțeanu. O tânără cu ochi limpezi și neliniști frumoase, o poetă în devenire, care își purta caietele ca pe niște fragmente de lumină. Vorbea puțin, dar fiecare cuvânt al ei părea ales dintr-o cutie de bijutier – poate și pentru că, mai târziu, avea să devină și giuvaiergiu, adică păstrătoare de forme, luciu și sclipiri delicate.

Nu știam atunci – nici ea, nici eu – că drumurile ni se vor mai intersecta peste ani, în Chișinău, într-o altă etapă a vieții, când literatura și jurnalistica aveau să fie însoțite de proiecte, responsabilități și de bătaia frenetică a transformărilor sociale.

Pe când Lorina Bălțeanu era directorul Fundației Soros Moldova, a oferit în 1994 revistei „Florile Dalbe”, al cărei proaspăt redactor-șef eram eu, un dar fără de care multe pagini nu s-ar fi născut: 24 de tone de hârtie tipografică. Hârtia aceea nu a fost doar materie – a fost respirația unei redacții, viitorul unor copii care aveau să citească, să viseze, să scrie. A fost modul ei, discret și generos, de a ține aprins focul culturii.

Nu zăbavă, tot ea a sprijinit proiectul meu de a crea la Casa Presei un centru modern de machetare computerizată a revistelor pentru copii și adolescenți Florile Dalbe, Noi și Alunelul, Fundația SOROS cumpărându-ne cu generozitate patru computere noi-nouțe și toată tehnica periferică necesară activității editoriale. Atunci am înțeles că distinsa doamnă Lorina Bălțeanu nu este doar poetă și director de fundație, ci și o făuritoare de punți între generații, o personalitate care nu uită de unde vine și cui datorează rădăcina: copilăriei și adolescenței sale din Pecisteia Rezinei. A considerat că revistele destinate copiilor merită pe deplin un centru editorial modern, căci computerizarea prinse deja a-și face drum și pe la noi.

Apoi, dacă analizez mai profund, înțeleg că rădăcina Lorinei Bălțeanu e totuși una dublă: pământ și lumină. Pământ, pentru că romanul ei recent – *Legată cu funia de pământ* (2023) – e poate cea mai profundă mărturie despre felul în care un om poate fi prins între dorul de ducă și chemarea locului natal. Lumină, pentru că toate cărțile sale de poezie – *Obstacolul sticlei* (1984), *Cioburi* (1990), *Poeme pe sticlă* (1997) – constituie un univers de transparențe, fisuri, reflecții, o lume văzută ca printr-un geam fragil, dar de o frumusețe care nu se sparge niciodată în banal.

Poate nu întâmplător scrie ca un bijutier și modelează metalul și sticla ca un poet. În tot ce face există o taină a migalei, o grijă pentru detaliu, o șlefuire, o strălucire intensă care vine din interior. Scriitoarea nu stărnește zgomote – ea lucrează în tăcere, cu vibrația fină a celui care înțelege că frumusețea nu se impune, ci se dezvăluie.

Astăzi, la o frumoasă și tomnatică vârstă, trăind la Paris, orașul unde arta este respirată odată cu aerul, Lorina Bălțeanu rămâne aceeași ființă a luminii temperate: poetă, prozatoare, giuvaiergiu al cuvintelor și al metalelor, om care știe să dăruiască fără să aștepte ceva în schimb.

Pentru ajutorul oferit literaturii și presei pentru copii, pentru gesturile de o generozitate rară, pentru paginile sale care continuă să ne lumineze, îi port o recunoștință adâncă. Și mai port cu mine amintirea acelei tinere din Moscova, care, uneori împreună cu regretatul prozator Nicolae Vieru, pe atunci și el student la „M. Gorki”, trecea prin coridorul căminului cu pași moi și purta în brațe un caiet. Poate chiar acolo, în acele seri, se naștea poezia ei de sticlă – fragilă, limpede, adevărată.

Ion ANTON

Nr. 10 (189)

DREPTURILE MELE, CE SĂ FAC CU ELE?

Coordonator de pagină: Eudochia VERDEȘ

în domeniul
Drepturilor Omului
Premiul O.N.U.
2010

MAGISTRATUL ESTE O LEGE VORBITOARE

Timp de 25 ani, Republica Moldova marchează Ziua Juristului. Cu această ocazie, elevii de la Liceul Teoretic „Ion Creangă”, or. Florești, ce studiază disciplina educație juridică, au participat la Ziua ușilor deschise, organizată de Judecătoria Soroca, sediul Florești.

• Elevii alături de magistrații de la Judecătoria Soroca, sediul Florești

Aici, au fost în dialog cu judecătoarele Ramona Moșneguțu și Rosița Rusu-Parii, cu procurorul Ion Popa și avocata Ana Berezovschi. Astfel, s-au informat din prima sursă cum funcționează sistemul de drept, ce reprezintă puterea judecătorească, cum activează o instanță de judecată.

Curioși, elevii au avut posibilitatea de a aplica în practică utilizarea Portalului instanțelor judecătorești, s-au familiarizat cu simbolurile și atributica din sala de ședințe, au pus pe balanța dificultății volumul de dosare aflate pe masa unui magistrat și manta pe care o poartă.

Vechii latini spuneau: „Magistratul este o lege vorbitoare, dar legea este un magistrat tăcut.” Cu siguranță, elevii s-au convins de înțelepciunea acestei maxime, de contribuția juriștilor la edificarea statului de drept și apărarea demnității umane, a drepturilor și libertăților fiecărei cetățean.

Elevii noștri au oportunitatea de a învăța aceste lucruri pe băncile liceului, căci necunoașterea legii nu salvează de culpă.

Cristina ȚÎBRIGAN, profesoară
de educație juridică
la Liceul Teoretic „Ion Creangă”

or. Florești

„VOCEA MEA CONTEAZĂ!”

• Suntem promotori ai drepturilor copilului

Elevii din clasa a VI-a „B” de la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, mun. Ungheni, țin să-și cunoască cât mai bine drepturile și responsabilitățile. Împreună cu dirigintele Virginia Ciobanu și Irina Cebotari, au participat cu mult entuziasm la o activitate specială, desfășurată la Centrul Mu-

nicipal pentru Tineri, dedicată Zilei Internaționale a Drepturilor Copilului.

Au vizionat un filmuleț cu impact emoțional care le-a deschis inimile și a stârnit reflecții profunde. Apoi, fiecare copil și-a exprimat, prin desen, ideile legate de drepturi. A fost un mod sincer și creativ de a spune: „Și vocea mea contează!”

Educația pentru drepturile copilului înseamnă mai mult decât informație – înseamnă empatie, curaj și participare.

Felicitări tuturor copiilor pentru implicare și sensibilitate!

Maria CLIMOV-CUCU,
profesoară la Liceul Teoretic
„Mihai Eminescu”
mun. Ungheni

FII PURTĂTOR DE LUMINĂ!

Ziua Internațională a Toleranței, proclamată de UNESCO pe 16 noiembrie 1995, ne reamintește în fiecare an că respectul, acceptarea și aprecierea diversității sunt fundamentul unei lumi pașnice și solidare.

Toleranța nu înseamnă doar a suporta diferențele, ci a le întâmpina cu deschidere, a le transforma în punți de dialog și în oportunități de învățare. Într-o lume marcată de provocări, intoleranța și ura nu pot fi răspunsuri. Doar înțelegerea, cooperarea și solidaritatea ne pot conduce spre un viitor comun.

UNESCO definește toleranța ca fiind „respectul, acceptarea și aprecierea diversității culturale, a formelor de exprimare și a calității noastre de ființe umane”.

În acest context, susține un mesaj al zilei:

- Respectă unicitatea fiecărei persoane;
- Ascultă înainte de a judeca;
- Construiește relații bazate pe încredere și empatie;
- Promovează diversitatea ca bogăție, nu ca obstacol.

Să ținem minte că toleranța începe cu gesturi mici: un cuvânt blând, o mână întinsă, o conversație sinceră. Fiecare dintre noi poate fi un purtător de lumină într-o lume care are nevoie de mai multă înțelegere.

PROFESORUL și TOLERANȚA

Oglinda sufletului

Fiecare profesor este un model viu de toleranță, iar munca sa nu se măsoară doar în lecții predate, ci și în modul în care reușește să mențină un climat de liniște, acceptare și sprijin discipolilor. Acesta este mesajul pe care elevii din clasa a VI-a „A” de la Liceul Teoretic „Olimp” din

Un gest simplu, dar plin de sens, care a demonstrat că toleranța nu este doar un cuvânt, ci o atitudine care se construiește prin fiecare clipă, prin fiecare reacție, prin fiecare privire blândă sau cuvânt rostit cu grijă. Adevăratele schimbări se nasc din gesturi mici, dar pline de însemnătate.

Clasa a VI-a „A” împreună cu dna dirigintă Natalia Manole

or. Sângerei au dorit să-l transmită colegilor.

Împreună cu dna dirigintă Natalia Manole, ei au pregătit cu emoție și ingeniozitate o activitate menită să celebreze lumina și bunătatea din sufletul fiecărui profesor. Momentul central a fost „Oglinda Toleranței”, ca simbol al liniștii și echilibrului interior. Profesorii au fost invitați să se privească în această oglindă cu un scop anume: de a descoperi imaginea celui care răspândește zi de zi înțelegere și răbdare: propriul lor chip.

Scopul activității a fost clar și sensibilizant: a reaminti întregii comunități școlare că toleranța începe cu o privire sinceră în propria conștiință și continuă în relația cu ceilalți.

În acea zi, la Liceul „Olimp”, s-a derulat nu o simplă activitate, ci o lecție vie, o sărbătoare a armoniei, a respectului și a gesturilor care apropie elevii și profesorii.

Echipa
Revistei „Interferențe”

or. Sângerei

AVE
TERRA!

Nr. 10 (371)

Pagină
de cultură
și educație
ecologică

Coordonator de pagină: Lica MOVILĂ

O, BRAD FRUMOS...

Acest brad a devenit celebru nu datorită podoabelor pe care confrății săi le îmbracă, de obicei, de Crăciun. Pentru că nici nu a servit niciodată acestui scop. Se numește Douglas și este cel mai mare brad din Europa (măsoară 66 de metri înălțime). Regele pădurilor franceze a fost plantat acum 130 de ani, la sfârșitul secolului al XIX-lea, în regiunea Roanne din Franța, împreună cu mulți semeni de-ai săi (originari din America de Nord), într-un loc cu vegetație săracă. Brazilii joacă rolul unui filtru protector natural pentru furnizarea apei potabile în regiune. Astăzi, zona împădurită cu brazi Douglas oferă un peisaj admirabil care îți desfată privirile, mai ales în perioada rece a anului.

E TIMPUL SĂ ȘTIM

CUM VA FI VREMEA?

Natura face nazuri, ne trimite vânturi și ploi neanunțate. Ce ne-am face fără serviciile meteo? La propunerea doamnei învățătoare Mariana CUCULESCU, elevii din clasa a III-a „B” de la Centrul Educațional Gimnaziul-Grădiniță „Steam”

din capitală au mers în vizită la Serviciul Hidrometeorologic de Stat. Excursia le-a trezit curiozitatea și i-a ajutat să afle mai multă informație despre vreme și schimbările din natură. Copiii au văzut și chiar au atins

aparatele speciale – termometrele profesionale, pluviometrul, anemometrul și baloanele meteorologice, pe care inginerii și operatorii le folosesc la realizarea prognozelor meteo. Au admirat sala în care sunt analizate imaginile din satelit, au studiat hărțile colorate. La final, vizitatorii au spus că acum privesc cerul cu alți ochi, pentru că au înțeles cât este de important să cunoaștem condițiile meteo, pentru siguranța noastră.

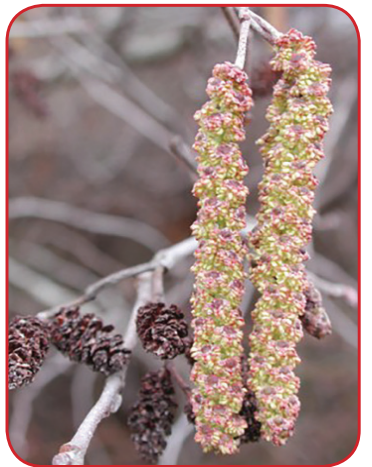

File din „Cartea Roșie”

ARINUL ALB

„Dintre ramuri de arin / Melancolic cornul sună...”. Copacul ales să dea frumusețe versului eminescian a ajuns o specie critic periclitată și are nevoie de protecție.

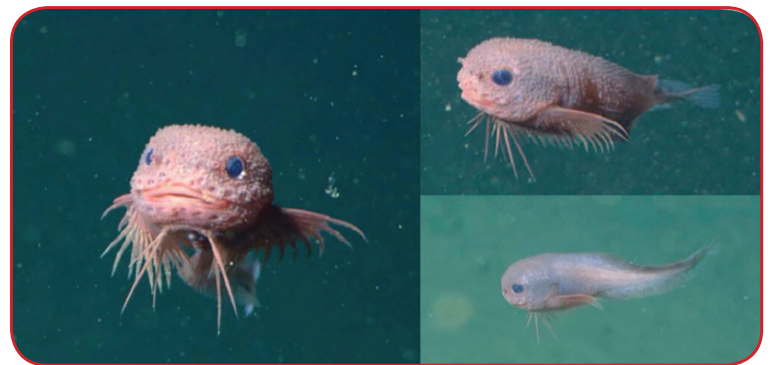
Arinul alb este un arbore sau un arbust din familia Betulacea, adesea întâlnit pe malul apelor. Plantele au frunze căzătoare, ovale sau subrotunde, cu vârfurile înguste, trunchiate pe margine sau dințate. Tulpina e acoperită cu o scoarță cenușie-argintie, netedă. Florile masculine ale plantei sunt grupate în amenți lungi, iar cele feminine se adună în amenți mici, ovali. Florile sunt polenizate de vânt. Bracteele lignificate ale amenților feminini, care se deschid la maturitate, lăsând semințele să cadă, rămân pe ramuri după desprinderea fructelor ca niște conuri de conifere. Habitează în zăvoaie, în lunca râului Prut. Planta este utilizată în industria pielăriei și a vopsitoriei datorită conținutului de tanin. Arinul are și proprietăți medicinale, mugurii, frunzele și scoarța fiind folosite pentru acțiunile lor dezinfectante și antiinflamatoare. În Republica Moldova specia este ocrotită conform legislației.

Animale ciudate

Mici, drăgălași și rezistenți

Acum câțiva ani, oamenii de știință au observat la adâncimea de 3.268 de metri sub suprafața Oceanului Atlantic, o nouă specie de pești. Erau niște creaturi mici, drăguțe, de culoare rozalie, cu un corp denivelat, cu ochi disproporționați de mari și mai multe aripioare pectorale decât ne-am putea imagina. Științii au confirmat că au de-a face cu specia *Liparidae*. Între timp, lista acestor amfibieni a ajuns la 400 de varietăți. La asemenea adâncimi, cu temperaturi extrem de joase, nu există lumină solară, iar peștii, conform studiilor efectuate de cercetători, se recunosc între ei și își percep mediul prin alte mijloace, în special, prin detectarea vibrațiilor din apă, miros și gust. Peștișorii „gustă” viața din jurul lor cu aripioarele. Întrucât în adâncuri e întuneric bezna (doar uneori pot fi observate fulgere de lumină bioluminiscentă), nu se știe dacă micii amfibieni se folosesc de văz. Fragile, la prima vedere, vietățile *liparidae* rezistă cu stoicism condițiilor severe din aceste zone.

Bilanțul concursului

Dragi cititori, concursul nostru, cu genericul „Dragu mi-i și mult mi-i drag”, s-a încheiat. E timpul să anunțăm numele laureaților. Aceștia sunt: membrii cercului tinerilor ecologiști de la Gimnaziul din s. Talmaz, r-nul Ștefan Vodă (cond. **Ecaterina PROCOPII**); colectivul de elevi din clasa a III-a „B” de la Centrul Educațional Gimnaziul-Grădiniță „Steam” din mun. Chișinău (învățătoare **Mariana CUCULESCU**); **Maria-Victoria EȘANU**, elevă în clasa a II-a la Liceul „L. Gherman” din s. Zăicani, r-nul Râșcani. Câștigătorii sunt premiați cu un abonament pentru 6 luni la săptămânalul „Florile Dalbe”. Felicitări premianților! Mulțumim tuturor participanților la activitățile de ocrotire a mediului, invitându-vă să rămâneți și în noul an cititori fideli ai paginii „Ave Terra!” Sărbători fericite!

UNIVERS CULTURAL

Coordonator de pagină: Renata CUPCEA

Nr. 10 (80)

EXPOZIȚII

SPIRITUL SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ

58 de ilustrații realizate de copii și artiști din diverse regiuni ale țării pot fi văzute la expoziția „Crăciunul meu acasă”, lansată în incinta Guvernului de Biroul pentru Integrare Europeană. Evenimentul celebrează creativitatea tinerilor și spiritul sărbătorilor de iarnă, aducând împreună lucrări din Chișinău, Fălești, Cahul, Ialoveni, Criuleni și Căușeni, inclusiv de la Liceul de fete cu profil de Arte de la Mănăstirea „Marta și Maria”.
Sursa: moldpres.md

Viceprim-ministra pentru Integrare Europeană, Cristina Gherasimov, a apreciat calitatea și diversitatea lucrărilor, subliniind că acestea merită să fie văzute de cât mai mulți oameni.
„M-am bucurat să cunosc autorii ilustrațiilor, veniți din Chișinău, Fălești, Cahul, Ialoveni, Criuleni, dar și de la Căușeni – de la Liceul de fete cu profil de Arte de la Mănăstirea „Marta și Maria”. Toate lucrările primite în cadrul concursului sunt deosebite, a menționat viceprim-ministra.

Ilustrația câștigătoare aparține Olgăi Rogozenco din Cahul și va fi tipărită într-un tiraj de 500 de exemplare, care vor ajunge la partenerii și susținătorii Moldovei Europene.
„Am realizat această lucrare vrând să arăt că acolo unde se reunesc cei dragi, acolo este casa, iar toate drumurile europene duc spre casă”, a declarat autoarea ilustrației.
Expoziția poate fi vizitată până pe 7 ianuarie 2026.

Muzica - limbaj universal

CHITARIST DIN MEXIC – PROFESOR ÎN MOLDOVA

A lăsat în urmă agitația vibrantă a Mexicului pentru liniștea Republicii Moldova. Luis Sanchez, chitarist și profesor pasionat, aduce magia muzicii la Școala de Arte „Vasile Costin” din Ghidighici. Elevii săi au șansa rară de a învăța de la un maestru care și-a găsit inspirația atât în acordurile chitarei, cât și în frumusețea țării noastre. Sursa: moldova1

„Prin muzică comunic cu oamenii. În experiența mea, am lucrat cu diferiți străini și a fost barieră de limbă. Și prin muzică am găsit o formă de a comunica. Când am început să lucrez cu persoane de diferite vârste, mai mulți copii, tineri, adolescenți și adulți, am aflat că e destul de interesant. Cred că învăț mai mult de la ei, decât ei de la mine, asta am descoperit”, spune profesorul Angel Avila.
Un număr de 18 elevi din Ghidighici frecventează cursurile lui Luis. Pentru Mihai, el este mai mult decât un profesor – i-a devenit prieten.
„Eu cred că dumnealui face lecții foarte bune și este o oportunitate foarte rară să ai un așa profesor bun. Și el se conectează cu elevii lui și parcă este un prieten care te ajută să înveți”.
Cu aceeași căldură a fost primit și de colegii instrumentiști.
„Este foarte greu să găsim în Moldova un chitarist. Într-o zi, ne-am întâlnit la Filarmonica Națională, când încă era Filarmonica. Am vorbit cu el și din prima ne-am înțeles foarte bine”, a menționat profesorul Nicolae Duca.

Luis vrea să facă societatea mai frumoasă, deci va continua să transmită lumii tot ce știe el mai bine, oriunde s-ar afla.
„Nu contează unde voi fi, voi continua să fac asta. În afară de concerte, în orice situație, predarea e unul dintre scopurile mele”, spune profesorul de chitară.

Exemplu de perseverență

FLORILE FOLCLORULUI din satul FRUMOASA

În satul Frumoasa, Călărași, acolo unde codrii își leagă frunzele ca într-un cântec vechi, iar ulițele păstrează ecoul pașilor de demult, s-a născut un mic miracol folcloric: ansamblul „Codrencele”. Ca niște raze de lumină strecurate prin ferestrele tradiției, cele nouă fetețe din grup au pornit, sub îndrumarea plină de pasiune a doamnei Marina Gâțlan, într-o aventură fermecată a cântecului, portului și tradițiilor străbune.

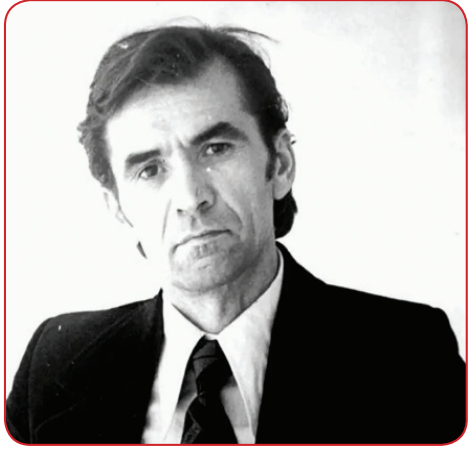
De doi ani „Codrencele” dau culoare sărbătorilor din sat și din raion. Cu inimile pline de emoție, ele urcă pe scenă purtând în glas poveștile neamului. Melodiile inspirate din cuferele cu amintiri ale bunicilor aduc miros de cozonaci, clinchet de clopoței, ritmurile de la hora satului.
Tematica se schimbă odată cu sărbătoarea: de la colinde luminoase în Ajun de Crăciun, la cântece de primăvară ce miros a flori de măr. Fetețele cântă în grup, dar au și momente solo în care fiecare strălucește ca o mică perla a folclorului. Fiecare glas este diferit, dar când se unesc, se creează o magie pe care publicul o simte în suflet.
Casa de Cultură din sat este locul în care talentul lor înflorește. În colaborare cu biblioteca, spațiul devine un adevărat atelier al tradițiilor: pereții răsună de cântec, podelele tresaltă, iar aerul se umple de râsete și emoții. Acolo, „Codrencele” învață să respire la unison, să se ajute una pe alta și să fie o echipă.
La primul lor festival, emoțiile au fost copleșitoare. Fetele își strângeau mâinile, își șopteau încurajări și își căutau una alteia privirea. Dar când muzica a început, toate temerile au dispărut. Glasurile lor curate au umplut sala și au cucerit spectatorii.
Drumul lor a continuat apoi cu mai mult curaj. De două ori la rând, „Codrencele” au dus numele satului Frumoasa la Festivalul Pascal de Folclor din Ialoveni, Dănceni.

Iar costumele lor, confecționate cu sprijinul Primăriei, sunt adevărate opere de artă. Fiecare ie este o poveste cusută cu mărgel, fir, răbdare și dragoste. Când urcă pe scenă, fetețele par desprinse dintr-un basm viu — un basm despre tradiție, frumusețe și continuitate.
Astăzi, membrele ansamblului „Codrencele” sunt un exemplu de perseverență, prietenie și iubire pentru folclor. Nu sunt doar un grup de copii care cântă. Sunt mici ambasadoare ale culturii populare, flori rare crescute la umbra codrilor, purtătoare de lumină și culoare. Prin ele, tradițiile vechi renasc în prezent și se pregătesc să dăinuie și în viitor.
„Codrencele” cântă, visează, strălucesc și ne amintesc tuturor că frumusețea neamului românesc trăiește prin vocea copiilor noștri.

Renata CUPCEA

IN MEMORIAM Vlad IOVIȚĂ – 90 (25. XII.1935- 23.VI.1983)

Vlad IOVIȚĂ s-a născut în satul Cocieri, Dubăsari. Prozator și regizor de filme. Licențiat al Școlii de coregrafie „A. Vaganov” din Sankt-Petersburg, 1954. În 1962-1964 a urmat cursurile superioare de scenariști din cadrul Institutului Unional de cinematografie de la Moscova. A activat în trupa de balet a Teatrului muzical-dramatic „A. S. Pușkin” și la Studioul de Televiziune (1964-1983). Ulterior a deținut funcția de secretar al Comitetului de conducere al Uniunii Cineaștilor (1981-1983).

Debut editorial (în limba română) cu volumul de proză „Râsul și plânsul vinului” (1965), după care i-au apărut cărțile (unele, în prezent, reeditate): „Dincolo de ploaie”, „Trei proze”, „Friguri”, „Sirena”, „Magdalena” și „Un hectar de umbră pentru Sahara”. Proza sa a fost tradusă în limbile: rusă, germană, slovacă ș. a.

Debut regizoral în cinematografie: pelicula „Fântâna” (1967), după care au urmat și alte realizări documentare, precum: „Păienjeniișul”, „Malanca”, „Măștile iernilor noastre”, „Dansuri de toamnă” ș.a. Este autorul filmelor de lung metraj: „Nuntă la palat”, „Dimitrie Cantemir”, „Făt-Frumos”, „Calul, pușca și nevasta”.

A semnat scenariul și la filmele: „Se caută un paznic” (după povestea „Ivan Turbincă” de Ion Creangă), „Piatră, piatră”, „De sărbători”, „Durata zilei”, „La porțile satanei” ș.a. A colaborat cu Valeriu Găgiu, cu poezii Gheorghe Vodă și Nicolae Esinencu.

Premii și distincții: Premiul de Stat (1976), Maestru Emerit al Artei (1982), Cavaler al ordinului „Insigna de Onoare”.

Vlad IOVIȚĂ

...Învățătorul pare obosit, obosit ca niciodată. Nu strigă, nu face observații, nu scoate pe nimeni din clasă. Se uită la elevi prelung, trist și nu-i vine a crede că aceștia-s copii pe care îi luase în primire cu trei ani în urmă. Atunci păreau sfioși, chiar timizi. În ochii unora mai sălășluia încă spaima și îngrijorarea, umbre ale războiului, care a trecut peste ei, i-a vânturat ca puzderia și i-a lăsat orfani.

Introducându-i în lumea artelor, Chiril Mefodieviici și-a spus că o să facă totul ca să trezească în închipuirea lor imagini nebănuite. Dar au trecut un an, doi, trei, și iată că pe sfârșite e al patrulea. Copiii intrați în teatru au rămas vrăjiți de colanade, lustre, oglinzi, însă nu arată nici un interes scenei. Și învățătorul devine tot mai mâhnit. Totuși, undeva în adâncul sufletului, crede că cei care intră în „Templul Terpsihoarei” nu pot rămâne străini de religia lui... Și continuă să-și poarte elevii din epocă în epocă, din țară în țară, dintr-un mister în altul.

Ca să nu le fie urât, fetele își iau ceva de brodat, iar băieții, băieții se distrează și ei: unii dorm, alții scui-pă dopuri de hârtie, ori cioplesc corăbii. Meșterul cel mai iscusit e Hadibadi. Stă în banca din fund. Parcă a crescut în ea. Nici la recreație n-o părăsește. Vara, când pleacă în Moldova, cică, nu duce alceva în valiză decât vaporeșe.

Negricios, dolofan și veșnic încrunțat, băiatul se uită la toți, mai ales la învățători, ca un vițel, căruia nu demult i-au răsărit coarnele. Chiril Mefodieviici vede bine că elevul iarăși cioplește ceva. Ar putea să-l dea afară, cum a făcut-o în mai multe rânduri, dar în cazul acesta elevul n-o să știe lecția: acasă nu învață. „El ar fi putut deveni un tâmplar bun”, se gândește profesorul și-și trece privirea la alți copii. Toți au fost adunați la întâmplare. Cuiva i-a părut că au înșușiri, au arătat cu degetul și soarta copilului s-a hotărât. Iar tu, poftim, făurește din ei viitori coregrafi. Și nu uita că fiecare promoție trebuie să fie „demnă de Pavlova și Nijinski”. Și dacă elevii au alte înclinații, cu totul altele, decât cele care li se altoiesc? Bunăoară, dacă unuia îi place mai mult tâmplăria? Totuși, ce meșteșugește el acolo? Nu-i vede mâinile niciodată. Pesemne că-s numai bășici...

— Magdalena, uită-te la mine.
— Pofțiți, Chiril Mefodieviici.
— Magdalena, când ai să termini odată cu păpușile tale?
— Nu-s păpuși, Chiril Mefodieviici, îs balerine.

— Fie și balerine. Eu te întreb, de ce nu asculți lecția, ridică glasul în-

ÎNVĂȚĂTORUL

vățătorul, doar mâine iar n-o să știi nimic.

Fata se uită, fără să clipească, în ochii lui Chiril Mefodieviici și constată că prietenele ei dintr-a zecea au dreptate, când spun că „e tare simpatic”. Are bărbuță și mustăți. Iar în ochi îi lucește o bunătate senină, senină. „Seamănă cu un valet din cărțile de joc”, își zice fata.

— Hadibadi, adă încoace „balerinele” Magdalenei.

— Nu mi-a transmis nimic... pe cuvântul meu, că astăzi nu mi-a transmis...

— Adă caricaturile, Hadibadi.

Clasa devine atentă. Hadibadi iese din bancă și se apropie de învățător.

un teatru cu decor, butaforie, culise și actori. Actorii, ce-i drept sunt de hârtie, dar asta nu-l șochează pe Chiril Mefodieviici. Hadibadi deșurubează din lemnul băncii călimara de plumb. Prin gaură pătrunde o dără de lumină, care evidențiază figurile „actorilor”.

— Asta-i proiectorul, explică el și reglează cu palma mișcarea șuviței.

Mâinile băiatului sunt subțiri și tremură ușor. N-au bătători și nici bășici. Hadibadi se uită din când în când la pedagog, voind să vadă ce „impresie” face teatrul lui.

— Asta-i o scenă din „Macul roșu”?

— Ați ghicit, zâmbește băiatul. E ultimul act... când vaporul sovietic

o Desen de Cristina Covrig

Ține în mână câteva figuri de hârtie.
— Astea nu-s toate. Adă-le pe toate, Hadibadi.

— Pe cuvântul meu...

Lui Chiriul Mefodieviici nu-i place să fie mințit. E gata să suporte orice, numai nu asta. Se duce spre banca din fund. Hadibadi aleargă după el. Repetă întruna: „Pe cuvântul meu, pe cuvântul meu, pe...”

Chiril Mefodieviici dă să vâre mâna în bancă, dar peste ferestruică e trasă o perdeluță.

— Asta-i cortina... am făcut-o din două batiste... nu-s prea curate.

Învățătorul o dă la o parte. Încremenește. Vede ceea ce nu și-ar fi închipuit niciodată: un teatru ...

părăsește țărmul chinez. Toți *culii* au venit să-i dorească drum bun.

— Cam puțini.

Chiril Mefodieviici se duce la masă, ia figurile de hârtie și i le întoarce elevului.

Ceilalți copii îl poftesc să viziteze și „teatrele lor”. Sunt teatre diferite: antice și medievale, de comedie și de tragedie, de operă, de balet și chiar de păpuși, teatre de tot felul, din toate epocile, țările și orașele, prin care-a rătăcit închipuirea copiilor purtată de învățător...

(Fragment din cartea „Un hectar de umbră pentru Sahara”)

Referințe:

Vlad Ioviță merge neabătut în albia intensității, stăruind într-o zonă net delimitată, povestind o întâmplare sau o amintire, călătorind. Verticalitatea sa epică este materializată cu o măiestrie ireproșabilă în nuvela „Un hectar de umbră pentru Sahara” – punct culminant al creației sale, care se impune ca una dintre cele mai bune realizări ale prozei basarabene contemporane. Ioviță rămâne prozatorul marilor promisiuni.

Mihai CIMPOI

Receptiv la variate experimente și inovații, mode ale vremii, scriitorul asimilează o artă de transfigurare modernă, utilizând fluxul de conștiință și monologul interior (Joyce), memoria involuntară (Proust), dialogul hemingwayan, mecanismul sugestiei simbolice etc. Ioviță este, mai întâi, cel care încearcă să autohtonizeze neorealismul italian, practicând o nuvelistică în care nu cuvântul are primatul, ci vizualul. Elementul neorealist este un aspect revelator în debutul său la nivel de expresie, viziune, construcție, conflict și caracter.

Alexandru BURLACU

Vlad Ioviță a creat unele din cele mai poetice filme de nonficțiune, refuzând întotdeauna o poezie artificială, o lirică cinematografică care era, pur și simplu, frumoasă... Îl preocupau motivele mitologice și etnofolclorice care atestă autenticitatea dimensiunilor existențiale ale neamului, îl interesau problemele genezei spiritului popular.

Dumitru OLĂRESCU

Modernitatea cu filonul ei intelectual caracteristic se insinuează, astfel, la nivelul stilului, unul mai complex și mai profund decât cel al spațiului și timpului contingentei reale. Ioviță a înțeles perfect la ce trebuie să renunțe și ce priorități artistice are în față.

Andrei ȚURCANU

Coordonator de pagină: Mariana GABURĂ

Nr. 10 (396)

Crăciunul vine ca o șoaptă blândă, umplând casele de bucurie. Luminile, colindele și râsetele copiilor creează o vrajă care face timpul să se oprească pentru câteva momente feerice. Este sărbătoarea ce reunește familiile și prietenii. Toată lumea își arată respectul și iubirea, împărtășește cadouri, cu inima deschisă spre bunătate și generozitate. Crăciunul este o sărbătoare religioasă - Nașterea lui Iisus Hristos, un prilej de reflecție, credință și recunoștință pentru darul vieții și al iubirii divine.

Vă invităm la o călătorie imaginară pentru a cunoaște câteva tradiții de Crăciun la diferite popoare.

- În unele zone din Italia s-a păstrat tradiția *presepe*, adică scenele cu nașterea lui Iisus, care sunt foarte detaliate și adesea mai importante decât bradul ca simbol.
- În Ajun, multe familii iau parte la o cină specială fără carne, denumită *La Vigilia*, cu pește și fructe de mare. La desert, italienii adoră *panettone* (cozonac cu fructe confiate) și *pandoro* (un cozonac pufos cu zahăr pudră). În Italia, cadourile pot fi aduse de *Babbo Natale* (echivalentul lui Moș Crăciun). În unele regiuni nordice, copiii primesc daruri, pe 6 ianuarie, și de la *Befana*, o vrăjitoare bună, care umple ciorapii cu dulciuri.
- În multe orașe se organizează parade și concerte, iar unii merg la Misa de Crăciun (*La Messa di Mez-*

Moș Crăciun în biroul său

după slujbă, toată lumea se așază la masa festivă, cel mai în vârstă membru al familiei sună din clopoțel și anunță începutul ospățului.

- Filipinezii se pregătesc pentru sărbătoare cu patru

lul *Simbang Gabi*. Noaptea sunt organizate procesiuni cu spectacole. Elementul principal este un feribot în forma stelei din Betleem decorat frumos.

- Locuitorii din America Latină, venezuelenii, de exemplu, sunt, în majoritate, catolici. La fel ca și alte popoare, ei își felicită rudele de Crăciun și merg la slujbă, dar o fac... pe role. Deoarece în Venezuela nu există zăpadă și gheață, nu este posibil să te dai cu patine adevărate, așa că localnicii au inventat această modalitate originală.

- În timpul pregătirilor pentru sărbătoare, pe lângă decorațiunile tradiționale de Crăciun, mexicanii fac *piñata*. Este o jucărie suspendată în formă de animal sau figură geometrică, de obicei realizată din hârtie colorată, în culori aprinse și umplută cu dulciuri și suveniruri.

De Crăciun, copiilor li se leagă ochii, li se dă un băț și ei sparg piñata pentru a obține cadoul.

Barca filipineză de Crăciun

zanotte) pentru a celebra nașterea lui Iisus. Scenele de *presepe vivente* (scene vii cu oameni și animale) sunt populare, în special, în sudul Italiei.

- În Germania oamenii se pregătesc pentru Crăciun din timp, gândindu-se cu atenție la masa de sărbătoare, lista de cadouri și la invitați. Odată cu venirea lunii decembrie, se creează un calendar de Advent cu compartimente în care se ascund bomboane pentru copii. Calendarul indică zilele rămase până la Crăciun. În prima duminică din decembrie se aprinde prima lumânare din cele patru de pe o coroană specială de Crăciun, iar în duminicile următoare se aprind și celelalte. În noaptea de Crăciun,

Piñata

Anul CALULUI de FOC

Anul 2026 este considerat, potrivit zodiacului chinezesc, Anul Calului de Foc.

După un an al Șarpelui, marcat de introspecție și strategii ascunse, vine energia Calului de Foc *yang* – puternică, vizibilă, directă și plină de curaj. Această perioadă va fi ca o cursă de galop pe un teren necunoscut: ritm rapid, oportunități mari, dar și riscul de a vă consuma prea repede dacă nu vă dozați energia.

Potrivit credințelor, va fi un „an rar”, o combinație care apare doar o dată la 60 de ani. Energia calului combinată cu foc poate aduce schimbări rapide, decizii curajoase, inițiative și un spirit dinamic. Pentru cei născuți în anii Calului, 2026 poate fi semnificativ — simbolic, cu potențial de reînnoire, creștere, sau chiar un „nou început”.

MOȘ CRĂCIUN în LUME

Moș Crăciun este una dintre cele mai iubite figuri ale sărbătorilor de iarnă, dar puțini știu că imaginea lui provine din tradiții diferite de pe tot globul. De la spiriduși, reni și sania zburătoare, până la hainele roșii și sacul cu daruri, fiecare cultură i-a adus câte o notă specială.

Norvegia – Julenissen. În Norvegia, Moș Crăciun se numește Julenissen și seamănă cu un spiriduș bătrân. El vine din pădure și este ajutat de niște creaturi mici numite *nissen*. Copiii îi lasă orez cu lapte în loc de lapte și biscuiți.

Finlanda – Moș Crăciun locuiește oficial în Laponia. Finlandezii susțin că adevăratul Moș Crăciun își are reședința în Korvatunturi, Laponia. Acolo există și un sat turistic – *Santa Claus Village* – unde Moșul poate fi „vizitat” tot anul și unde el pregătește cadourile pe care le afișează pe propriul site.

Olanda – Sinterklaas. Olandezii îl sărbătoresc pe Sinterklaas pe 5 decembrie, nu pe 24. El sosește pe vapor din Spania, iar copiii își lasă ghetuțele la ușa pentru cadouri.

Islanda – 13 Moși Crăciuni. În Islanda există 13 „Moși Crăciuni” numiți *Yule Lads*. Fiecare vine în câte o zi înainte de Crăciun și are o personalitate diferită (unul fură linguri, altul mănâncă lumânări etc.). Seara, copiii își lasă ghetetele la geam și primesc un mic dar.

Japonia – Moșul este... un simbol al fericirii. În Japonia, Crăciunul nu este o sărbătoare religioasă, dar Moș Crăciun este văzut ca o figură care aduce bucurie și noroc. Se numește uneori *Hoteiosho*, inspirat din mitologia budistă.

Mexic – cadouri în mai multe zile. Copiii primesc daruri atât de Crăciun, cât și de Ziua Regilor Magi (6 ianuarie). Moșul este însoțit adesea de personaje locale, precum *Poncho*, un măgăruș magic.

Franța – Père Noël. În Franța, Moșul se numește Père Noël. Copiii își lasă pantofii lângă brad, iar Moșul pune cadourile în interiorul lor.

Pe role... la biserică!

Concursul „Problemă de logică”

Felicitări pentru câștigătorii concursului „Problemă de logică” Cristian ONOFREI (Chișinău) și Ionela ȚURCANU (Copăceni, Sângerei). Ei vor avea parte de câte un abonament pentru 6 luni în anul 2026. Ne vedem la o nouă ediție a concursului. La mulți ani!

Władysław Stanisław REYMONT (n. 7 mai 1867, Kobiele Wielkie – d. 5 decembrie 1925, Varșovia, Polonia) a fost un romancier și novelist polonez, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1924. Cea mai cunoscută lucrare a sa este romanul în patru volume pentru care i s-a decernat premiul „Chłopi” („Țăranii”).

Motivația Juriului Nobel: „*pentru grandioasa sa epopee națională Țăranii*”.

Władysław REYMONT

TĂRANII

(Fragment)

Domnul fie lăudat!

— În vecii vecilor amin! Dar încotro o porniși, Agata?

— Iaca-n lume, unde alta, cucernice părinte, în lumea mare!... și, cu bățul, femeia făcu un arc de la soare-răsare la soare-apune.

Preotul privi lung în depărtare și clipi iute din ochi. Soarele, scăpătând, strălucea orbitor. Apoi, încet, aproape cu teamă, omul bisericii întrebă:

— Așadar, te-au gonit stăpânii? Dar poate că n-a fost nimic... Poate că...

Ea nu răspunse numaidecât. Îndreptându-se puțin de șale, își plimbă bătrânește ochii slabi, spălaciți, peste câmpiile pustii, întomnate, peste acoperișurile satului pitit între livezi.

— A, nu... nu m-au gonit... Se poate? Sunt oameni de treabă, neamuri. Și nici nu ne-am certat, nu, ferească Dumnezeu! Eu singură m-am gândit cu mintea mea că a venit vremea să plec în lume. Când mergi în căruța altuia, te dai jos și-n mijlocul râului! Era musai!... Nu mai aveau ce să-mi dea de lucru... Iarna bate la ușă... Doar n-ai vrea să-mi dea pe degeaba mâncare și adăpost. Și-apoi vițelul l-au înțărcat, l-au despărțit de vacă... găștele și ele trebuie închise în șopron, că nopțile-s reci. Așa că unde să mai găsească un locșor pentru mine... Bietele dobitoace, ar fi fost păcat să stea-n frig, că doar și ele-s făpturile Domnului... Oamenii sunt buni că măcar vara mă țin pe lângă ei și-mi dau un colțișor unde să mă odihnesc, și mâncare, de mă cred și eu la casa mea... Iarna plec în lume cu cerșitul. Nu-mi trebuie cine știe ce. S-or găsi oameni cu frica lui Dumnezeu care să mă miluiască. Și cu ajutorul Domnului socot să ies până în primăvară; oi mai pune și eu ceva bănuți deoparte. Le-ar prinde bine, colo înainte de seceriș... că doar neamuri suntem... Are el grijă bunul Dumnezeu de noi, sărmanii...

— Da, Dumnezeu vă ajută, întări cu însuflețire părintele, și-i strecură stingherit în palmă un zlot.

— Cucernice părinte, bunule părinte...

Femeia căzu la picioarele preotului, scuturându-se de plâns. Pe fața ei pământie, brăzdată ca un ogor, începură să curgă lacrimi mari, cât bobul de mazăre.

— Du-te cu Dumnezeu, du-te! murmură părintele încurcat, ajutându-i să se ridice.

Cu mâinile tremurând, ea își sălta traista, toiașul ghintuit, își făcu semnul crucii și o apucă spre pădure, pe drumul larg, noroios. Din când în când, se oprea și se uita îndărăt spre sat, spre trâmbele de fum ce se încolăceau deasupra miriștilor. Se uită astfel mult timp cu mâhnire, apoi pieri pe după niște tufișuri ce creșteau pe marginea drumului.

Părintele se întoarse, se așeză din nou pe roata plugului, trase o priză de tabac și deschise breviarul, dar privirile îi alunecau de pe slovele roșii, hoinărind peste câmpiile nemărginite, învăluite în tristețile toamnei, rătăcind prin văzduhul vântat, poposind asupra argatului aplecat pe coarnele plugului.

— Walek... Vezi că brazda-i strâmbă! strigă el, ridicându-se puțin, și începu a urmări cu ochii, pas cu pas, cei doi cai voinici, bălani, înhâmați la plugul care scârțâia.

Și iar plimbă o privire pierdută peste literele roșii ale breviarului, mișcând din buze, cu ochii însă la cai, la ciorile care țopăiau agere de-a lungul brazdei, cu ciocurile întinse, și care, la fiecăre înțoarcere a plugului, își luau cu greu zborul, ca să se lase iarăși îndată pe pământul arat și să-și ascută pliscurile de bulgării tari, uscați.

— Walek! Dă-i una iepei din dreapta, că mereu rămâne în urmă.

Și surâse, fiindcă, simțind sfârscul biciului, iapa se opinti în ham la fel ca tovarășul ei. Când caii ajunseră la drum, preotul se ridică în pripă, se apropie de ei, îi bătu duios pe grumaz, până ce animalele, întinzându-și boturile, începură să-i adulmece blând fața.

— Ptruu! făcu Walek cu vocea lui târăgănată.

Scoțând din pământ brăzdarul ce strălucea ca argintul, omul îl sălta cu ușurință, trase caii de hături, silindu-i să facă un mic ocol, înfipse fierul scânteietor al plugului în miriștea de secară, învărti biciul și caii o smuciră din loc cu atâta putere, încât pârghiile scrâșniră. Apoi se apucă să are fâșia mare de pământ, care, pornind drept din drum, se întindea lin la vale, asemeni unei lungi țesături de pânză aspră, până în satul pitit undeva departe, printre livezile galbene-ruginii.

Peste tot domnea liniștea. O linște călduță, toropită.

Traducere de Constantin ȚOIU

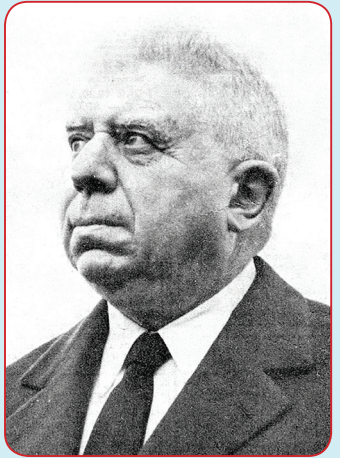

Coordonator de pagină: Octombrina ONOFREI

Eugenio Montale (n. 12 octombrie 1896, Genova, Italia – d. 12 septembrie 1981, Milano, Italia) a fost un poet, prozator, editor și translator italian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1975.

Montale s-a făcut cunoscut ca unul dintre principalii arhitecți ai poeziei italiene moderne a anilor 1920. Este inițiatorul și reprezentantul poeziei ermetice italiene; un liric meditativ abordând motive simple: peisajul uneori „halucinant”, evaziunea, iubirea, timpul mitic, copilăria, aspirația spre libertate, dar și dialogul cu istoria recentă.

Motivația Juriului Nobel: „*pentru poezia lui distinctă, de o mare sensibilitate artistică în interpretarea valorilor umane sub semnul unei concepții de viață dincolo de iluzii*”.

Eugenio MONTALE

Ajunsă fericire, către tine

*Ajunsă fericire, către tine,
pe tăiș de lamă, se călătorește.
Ești ochilor șovăitoare licărire,
pasului – gheață despicându-se subțire;
să nu te atingă, deci, cine mai aprig te iubește.*

*Dacă ajungi în sufletele roase
de întristare și le limpezești, zorii tăi
sunt dulci și tulburi ca-n streșini cuiburile joase.
Dar cu nimic nu poate fi plătit plânsul copilului
căruia-i scapă balonul printre case.*

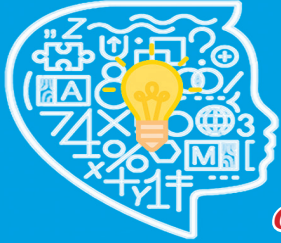
Aici și acolo

*De-o bună bucată de vreme repetăm reprezentția,
dar necazul e că nu suntem mereu aceiași.
Mulți au murit, alții și-au schimbat sexul,
se schimbă bărbile, chipurile, limba sau vârsta.
De ani de zile pregătim (de secole) rolurile,
tirade de fond sau numai
„domnul e servit” și nimic mai mult.
De milenii așteptăm să ne salute
cineva la rampă bătând din palme
sau chiar cu vreun fluierat, nu contează,
numai să ne mângâie un **nous sommes là**.
Din păcate, nu gândim în franceză și astfel
rămânem mereu la **aici** și niciodată la **acolo**.*

În primii mei ani

*În primii mei ani, locuiam la etajul trei
și din fundul aleii cu pitosfori
cățelușul Galiffa mă vedea
și-n salturi mari de pe scara-n cochilie
m-ajungea. Acum nu-mi amintesc
dacă-a murit în casa noastră și de-a fost
îngropat unde și când. Rămâne în memorie
doar acel salt și-acel scâncit, căci nici
din mari iubiri nu se-alege mai mult
când nu sunt doar disperare și moarte.
Dar nu fu acesta cazul mărunțului bastard
cu lungi urechi care avea un nume
ce-l născocise fiul de fermier
cu mine-odată-n ani, analfabet și mai
puțin viu decât câinele, ciudat, în insomnia mea.*

Traducere de Ilie CONSTANTIN

Wunderkind

COPII - MINUNE

Coordonator de pagină: Eudochia VERDEȘ Nr. 10 (53)

CONCURS MUNICIPAL

CLIPA FERICIRII

Elevii de la Liceul Teoretic „Petru Rareș” au îndrăgit arta, în special arta teatrală. Cei mai pasionați fac parte din cercul dramatic „Zbucium Școlăresc”, condus de dna Sofia Cibotari, grad didactic I. Cu mult entuziasm și dăruire s-a pregătit echipa liceului de Concursul Municipal „O viață nu costă nimic, nimic nu valorează cât o viață”.

• Micii artiști la concurs

Și iată că a venit ziua mult așteptată, etapa de sector a concursului s-a desfășurat în incinta IPLT „Anton Cehov”. Elevii noștri au reușit să-și valorifice la cote înalte potențialul creativ și au strălucit pe scenă!

Daniela PINTILII, elevă în clasa a VII-a „C”, s-a învrednicit de Locul I la Secțiunea creație muzicală, cu genericul „Lumea viitorului sănătos” (cond. muzical Ștefan Diaconu).

Locul II la Secțiunea fragment teatral „O viață nu costă nimic, nimic nu valorează cât o viață” a revenit claselor a IX-a „B” și

a XI-a „B”, care au prezentat compoziția literar-muzicală „Copacul”.

Pe Locul III s-au poziționat clasele a VI-a „C” și a VIII-a „C”, cu un fragment din spectacolul „Pinocchio”, secțiunea „Cinstește și ascultă-ți părinții și vei trăi o viață lungă, sănătoasă și fericită”.

Teatrul este o artă colectivă, unde se exersează, se repetă și se descoperă potențialul artistic care face inima să vibreze, să se bucure și să trăiască CLIPA FERICIRII!

Nina-Korina LUKIANȚEVA
mun. Chișinău

Kevin face istorie la doar 10 ani

Kevin Casian Bordea, un elev din România, este cel care a uimit juriul și publicul cu o performanță rar întâlnită chiar și la adulți. La doar 10 ani, el a devenit deținător de record mondial pentru copii la prestigioasa competiție The Live MCL Book of Mental Math World Records 2025, care a avut loc recent la Dubai.

Faceți cunoștință cu Kevin Casian Bordea de la Smarty Kids Romania, care a obținut 1.115 puncte incredibile la categoria Addition 2 cifre + 2 cifre. Este o probă care testează la limită viteza, concentrarea, acuratețea și rezistența mentală. Performanța sa a fost calificată de organizatori drept „un nou reper global pentru copiii pasionați de matematică”.

Kevin este un exemplu a ceea ce poate obține un copil atunci

cum s-a pregătit pentru acest moment, Kevin a răspuns cu o maturitate care i-a impresionat chiar și pe organizatori: „Am exersat foarte mult și am rămas motivat, pentru că am vrut să câștig.”

În timpul probelor, camerele l-au surprins emoționat, iar felul în care Kevin și-a revenit demonstrează forța psihologică a unui viitor campion: „Mi-am spus să uit de tot ce se întâmplase. Să uit de orice

• Kevin primește felicitări

când este curios și consecvent. Succesul lui nu este doar rezultatul unui talent înăscut, ci și al unui program intensiv de pregătire și al disciplinei.

Din interviul său exclusiv aflăm cum s-a antrenat să gândească mai rapid, să calculeze mai inteligent și să rămână calm sub presiune. Întrebat

și să mă concentrez. Să nu mă gândesc la nimic altceva, doar la întrebări.”

Organizatorii au apreciat acest autocontrol excepțional: „Asta este calea de a deveni campion: să te concentrezi pe ceea ce ai de făcut și să nu te lași distras de lucruri din afara controlului tău.”

Sursa: SmartyKidsRomania

COMPETIȚIE IT

AMBASADORII GENERAȚIEI TEK

Cine sunt ei? Aceștia sunt elevii care transformă IT-ul în acțiune în școlile și comunitățile lor. Ei inspiră, inovază și arată cum tehnologia poate schimba școala și viața digitală a colegilor.

Tekwill Junior Ambassadors a devenit cea mai populară competiție IT din Moldova. Concursul a cucerit mii de elevi pasionați de tehnologie și a format deja o comunitate de peste 6.700 elevi și 1.200 profesori.

Pe 14 noiembrie a fost lansată cea de-a VI-a ediție Tekwill Junior Ambassadors. În acest an organizatorii au venit cu noi categorii și challenge-uri diferite, concepute să pună creativitatea, inovația și skill-urile digitale ale elevilor în centrul scenei.

Să-i cunoaștem pe învingători, noii Ambasadori ai Generației TEK. Aceștia sunt:

Alexandra GROSUL, Liceul Teoretic Waldorf, mun. Chișinău;

Gheorghe CHIRICĂ, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, mun. Chișinău;

• Ei sunt ambasadorii generației TEK

Nicoleta ROGOJINAR, Liceul Teoretic „Alexei Mateevici”, s. Alexandru Ioan Cuza, r-nul Cahul;

Vlada ROGOJINAR, Liceul Teoretic „Alexei Mateevici”, s. Alexandru Ioan Cuza, r-nul Cahul;

Nicolai SÎREȚANU, Liceul Teoretic „Ion Pelivan”, s. Răzeni, r-nul Ialoveni;

Uliana VÎNTU, Liceul Teoretic „Mihail Stratulat”, s. Boșcana, r-nul Criuleni;

Daniel ȚANGA, Liceul Teoretic „Boris Dînga”, or. Criuleni;

Vlad SPINENCO, Liceul Teoretic „Iulia Hasdeu”, mun. Chișinău;

Mikaela CHIRIȚA, Liceul Teoretic „Spiru Haret”, mun. Chișinău;

Ștefan OJOG, Liceul Teoretic „Gheorghe Asachi”, mun. Chișinău.

Ei reprezintă Generația TEK. Sunt liderii digitali, gata să inspire și să coordoneze proiecte IT. Tineri conectați, creativi și orientați spre acțiune.

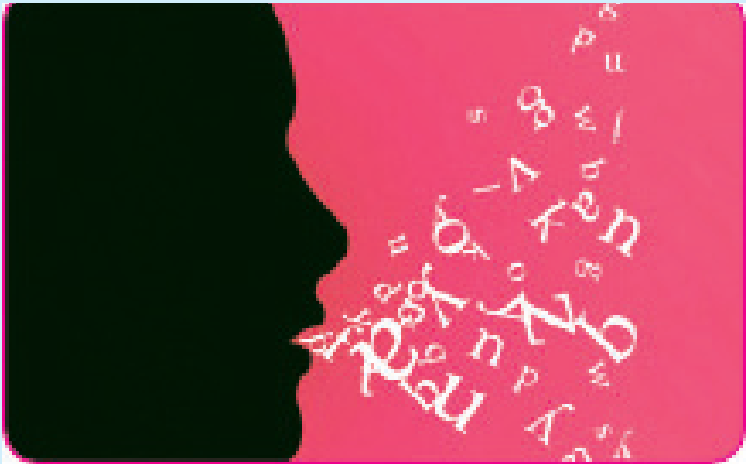
Felicitări, tineri Ambasadori!

Sursa: Tekwill în Fiecare Școală

Ortografie

Revelion și Anul Nou

Cele două cuvinte din titlu sunt vedetele perioadei. Se pronunță și se scriu de noi toți în această perioadă.

Primul, „revelion”, este substantiv comun și se scrie numai cu literă mică (dacă nu este primul cuvânt din enunț). Se pronunță cum se scrie, nu se pronunță *reveion*!

Cel de-al doilea este numele unei sărbători laice și se ortografiază cu litere mari la începutul fiecărui termen – Anul Nou! Așadar, este un substantiv propriu.

Scrierea și pronunțarea corectă a cuvintelor FACE BINE LA LIMBĂ!

Un revelion în siguranță și un An Nou cu sănătate! La mulți ani!

Interpreți preferați

De argint, vocea sa caldă...

Roxana este o artistă de muzică ușoară din Republica Moldova, originară din Molovata, apreciată pentru timbrul cald, sensibilitatea interpretării și versatilitatea repertoriului. Activitatea ei îmbină scena muzicală cu domeniul prezentării de evenimente, fiind cunoscută atât ca solistă, cât și ca moderatoare sau animatoare în spectacole și seri festive.

A absolvit Colegiul de Muzică „Ștefan Neaga” din Chișinău. De-a lungul carierei, Roxana a abordat stiluri variate — de la muzică ușoară și balade pop până la cover-uri internaționale și melodii de inspirație romantică sau festivă. Printre piesele reprezentative se numără „Liberă-n zbor”, „Lasă inima să cânte”, „Cine vine la noi”, precum și melodii dedicate sărbătorilor și evenimentelor speciale, cum ar fi „Ne unește dorul”, foarte populară în perioada sărbătorilor naționale.

Prestația ei artistică este completată de apariții frecvente la emisiuni TV din Republica Moldova, inclusiv rubrici dedicate muzicii live și lansărilor de videoclipuri. Carisma, naturalețea și modul în care interacționează cu publicul au făcut-o cunoscută atât tinerilor, cât și familiilor care urmăresc programele culturale locale.

Roxana este laureată a mai multor concursuri naționale și internaționale. A fost premiată la „Voci de Argint” (România) și „Clipa de Noroc” (Moldova). De asemenea, a obținut titlul „Miss Prințesa Primăverii” în România, o confirmare a eleganței și prezenței sale scenice. Artista a dedicat două piese orașului Chișinău, locul în care a devenit recunoscută pentru talentul său: „Chișinău”, lansată împreună cu „Avanti”,

și „Chișinăul nocturn”, o melodie veche, (autor necunoscut), pe care Roxana o interpretează cu mare drag.

Cariera ei se dezvoltă constant prin piese noi, colaborări și apariții media, iar personalitatea luminoasă o recomandă drept una dintre artistecele îndrăgite ale scenelor locale.

Renata CUPCEA

SUGESTII DE LECTURĂ

„RAIUL CUVÂNTĂTOR” AL MAICII DOMNULUI...

*Bucură-te, Ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu Tine.
Vei naște pe Fiul Cel mai-înainte de veci din Tatăl,
care va să mântuiască pe poporul Său de greșalele lor.*

(Minei, Canonul Bunei Vestiri)

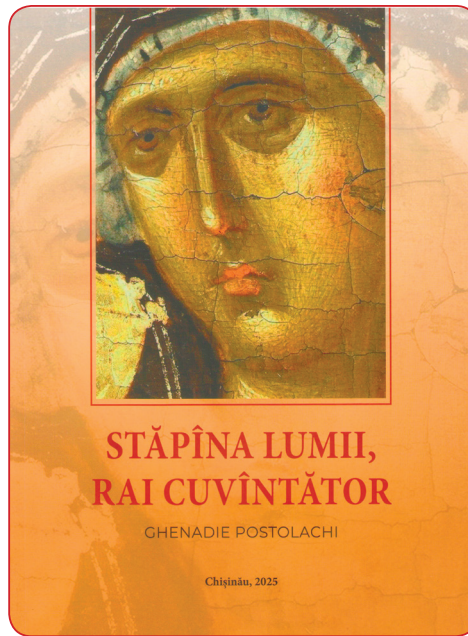
Destinată pentru cei mici și pentru părinții acestora, Viața „Maicii Domnului „Stăpâna Lumii, Rai Cuvântător” de Ghenadie Postolachi oferă o suită de spicuri, precum zice autorul, din Canoanele Utreniilor Praznicelor Maicii Domnului.

Lucrarea scrisă în versuri psalmice, reconstituie în baza adevărului divin cunoscut și din „mincie”-le citate (selecțate în acest scop instructiv-educativ...). „Viața Maicii Domnului în lumina Învierii, în cânturi” reprezintă sumar/fragmentar prin „Nașterea Maicii Domnului”, „Nașterea Mântuitorului” („Aducerea în Templu”, „Dreptul Simeon”, „Irod. Egipt”, „Paștele. Copilul Iisus în Templu”), prin „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului” („Intrarea”), „Buna-vestirea” („Botezul lui Iisus”, „Nunta din Cana”, „Ferici- rile”, „Potolirea furtunii”, „Fiica lui Iair”, „Înmulțirea pâinilor”, „Vinde- carea orbului”, „Schimbarea la față”, „Intrarea Domnului în Ierusalim”, „Cina cea de Taină”, „Răstignirea lui Iisus Hristos”, „Învierea”), „Adormirea Maicii Domnului” și „Acoperământul Maicii Domnului” conturează întreaga epopee privind Viața Maicii Domnului.

„Spicurile” oferite spre lectură micului cititor, adolescenților și tineretului reînvie în memoria contemporanilor panoramic în limbajul psalmic, mineic și canonic istoria fundamentală și originară a condiției divine a Adevărului dintotdeauna și pentru totdeauna referitoare la viața Maicii Domnului în lumina Învierii și în cânturi.

Selecția fragmentelor a fost realizată în stilul biblic cunoscut, cu scilipiri diamantine, mineice și arhaice, specifice mesajului cultivat cu osârdie și aleasă plecaciune pentru frumusețea nealterată de vreme a limbajului cântat și canonicizat, cristalizat de secole și milenii în conștiința dintotdeauna a înaintașilor și urmașilor în linia tradiției ortodoxe creștine cinstind sonoritatea supremă ritualică, orală și scriptic-criptică a artei bisericești, cerești-dumnezeiești, mirene și eterne, lumești-duhovnicești.

Artă în sensul deplin și divin al cuvântului, opera creată din fragmente epopeice și deice coagulând prin mesajul lor mineic și imnic, de destin divin, viața unicală și originar-neordinară a Maicii Domnului, legendară și atotpilduitoare ca sme-

renie dumnezeiască și consacrare duhovnicească, spirituală, întrece prin condiție și intuiție orice închipuire/imaginație umană, depășind liniile posibilităților creatoare reale, ducând în transcendența deică insufletă de Sus, de magica și ilimitată forță divină a Creatorului, de inefabila lui putere de asociere și de disociere fără de care Adevărul nu poate fi pătruns. „Înalta chemare” „din veșniciei închinată” a Maicii Domnului de Ioachim pusă dând-o Domnului, pe cea aleasă de Dânsul Maică lui și” o descifrăm în rânduri inspirate privind condiția ei divină: „Brâu de aur fecioria, dar necheltuit,/ Crin Domnesc cu subțire odor,/

Tu, frumoasă copilă vei fi ocrotit/
Peste veacuri un aspru popor./ Ești acolo, cu ochii-ndreptați/
Către cer, ești acolo încă, soră cu muguri./ Tu, Maică Fecioară,/ Pe cei însetați/
De țării vei păzi, pe călugări.// Și peste inima fremătătoare, cuminte,
Peste acel crin, peste micuțul soare,
Peste curățire care nu inte/
Va binevoi Înalta Chemare”.

Fragmentele/ momentele contopite fac un tot întreg și imaginea Maicii Domnului transpare din ele aieva „în inima” căreia „din vecii se sălăsluiește Hristos”.

„Stăpâna Lumii”, privită ca un „Rai cuvântător”, talmăcește indirect și expres și „Acoperământul Maicii Domnului” („Și Preasfânta Fecioară se roagă, se-nchină,/ Adumbrindu-ne pe noi toți cu Acoperământul,/ Și alături de Ea dulce graiuri slăvesc/ Și binecuvântează pe Dumnezeu-Cuvântul” și „O, suflete al meu, o, sufletele noastre,/ De ne-ar auzi Cel Negrăit și Preasfânt!/ Altfel, nici că va fi, spune Maica,/ Dovadă e acest Acoperământ”). Ultimul fragment ne încredințează că „Nu se află, nici afla vreodată,/ Că acel ce se-nchină Micului nesfârșit,/ Ce preamărește pe Mine, pe Maica/ Să fie uitat, părăsit”. Citiți cu inima deschisă pentru o pătrunde taina destinului divin al Maicii Domnului, „Raiului ei cuvântător”.

Tudor PALLADI

Un tânăr duet al artelor vizuale

Nicoleta și Veronica POȘCAI, două adolescente gemene, ale căror talente se împletesc azi într-un dialog vizual unic, continuă să ne surprindă printr-o evoluție constantă în domeniul artelor plastice. Sensibile și curioase, fetele explorează cu maturitate tehnici diverse – de la delicatețea acuarelei și intensitatea guașei, până la rigoarea expresivă a graficii în creion sau în tuș, peniță. Fiecare lucrare semnată de ele devine astfel o fereastră deschisă către universul lor interior, univers în care emoția și intuiția artistică se completează armonios.

Evoluția creativă a acestor eleve se datorează, în mare parte, contribuției instituției noastre și, nu în ultimul rând, subsemnatei, o prezență esențială în formarea estetică a mai multor copii ialovenieni. Cu o atenție profesională sporită pentru detaliul imagistic și intuiția lor nativă, le-am ghidat, ani la rând, pașii către artă, încurajându-i să-și depășească limitele, să experimenteze încontinuu, descoperindu-și propria voce.

Pe parcurs, de rând cu ceilalți copii, surorile au învățat și au deprins mai multe tehnici ale desenului și picturii trăind bucuria creației și întărindu-și încrederea în forțele proprii. Datorită perseverenței și dorinței de a învăța, demonstrate la orele practice, îmbinate cu propriul talent, Nicoleta a obținut Premiul I la Concursul Internațional „Culorile toamnei” organizat în România. Veronicăi i-a revenit Premiul II în cadrul competiției naționale cu genericul „Dor de acasă” (ARȘ Adolescentina). A urmat Premiul II pentru ambele surori la Concursul Național „Creația lui Mihai Eminescu în viziunea copiilor”, eveniment cultural de anvergură organizat de Biblioteca Poloneză „Adam Mickiewicz” din capitală.

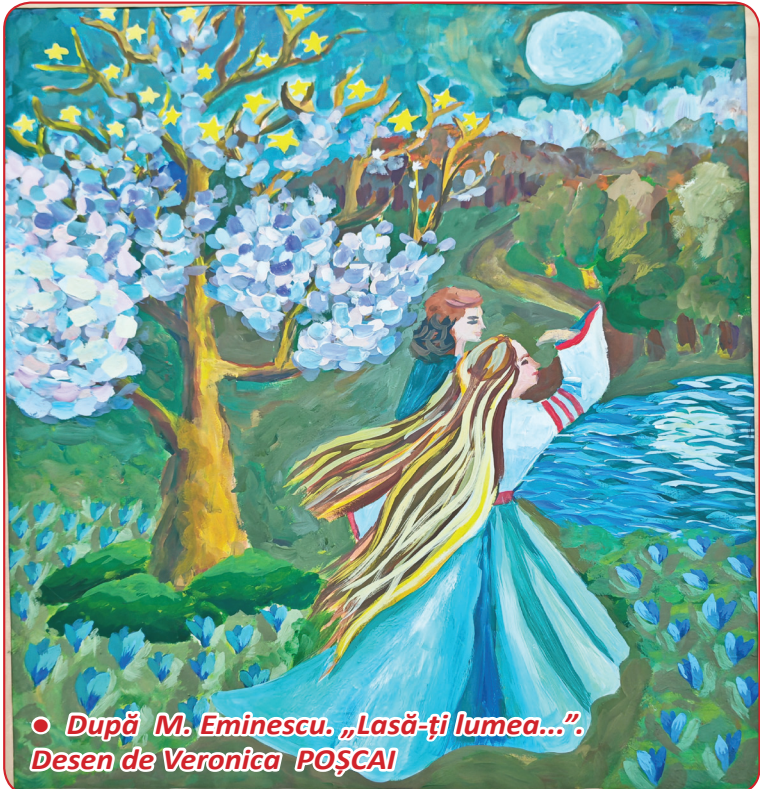
Profesoara Nina POPESCU și elevele sale Veronica și Nicoleta POȘCAI

Progresele gemenelor n-ar fi fost posibile fără cadrul formativ oferit de instituția noastră, un spațiu deosebit în care harul copiilor e cultivat cu grijă, junii artiști fiind îndemnați să-și descopere și să-și impună eul personal.

Adevărata ascensiune artistică a surorilor Poșcai se bazează și pe un dialog continuu cu profesorul de specialitate, un bun mentor și un permanent model de inspirație. Veronica și Nicoleta Poșcai se afirmă ca două voci distincte, dar profund complementare, ce promit să îmbogățească spațiul estetic local, și nu numai, cu originalitatea lucrărilor deja apreciate de către publicul interesat de frumos.

Nina POPESCU, profesoară de arte vizuale, grad didactic superior, Școala de Arte

or. Ialoveni

**DIRECTOR –
REDACTOR-ȘEF
Ion ANTON**

ECHIPA REDACȚIONALĂ: Octombrina ONOFREI (secretar general de redacție), Mariana GABURĂ (redactor-coordonator de emisie); Rodica PROCA (contabil-șef); Cristina COVRIG (secretară-tehnoredactor); Eudochia VERDEȘ (cultură; preocupările adolescenților); Lidia UNGUREANU (literatură, artă și educație estetică); Ludmila MOVILĂ, Renata CUPCEA (actualitate școlară și organizații pentru copii).
Tel.: redactor-șef – 022-23-37-78; anticamera – 022-23-43-28; contabila – 022-23-36-77; secțiile: 022-23-41-95; secretariat – 022-22-52-49.

Procesare
computerizată:
„FLORILE
DALBE”

„Florile dalbe” index PM 21238
str. Pușkin, 22, Casa Presei, 2012, or. Chișinău
E-mail: contact@floriledalbe.md

Instituția Publică Publicația Periodică Săptămânalul “Florile Dalbe”
Fondator: Ministerul Culturii al Republicii Moldova.
Reînregistrată la Camera Înregistrării de Stat cu nr. 1003600093431 din 11 august 2008

Tipărit la Tipografia BLITZ POLIGRAF S.R.L.,
Chișinău, str. Vlaicu Pârcălab, 45

Com. nr. 4083
Tiraj – 1700 ex.

